

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

samlet af Joh. H. E. Hoffmann.

Titel | Title:

Sangbog til Brug i skoler

Udgivet år og sted | Publication time and place: Slagelse : L. A. Jørgensen, 1857

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

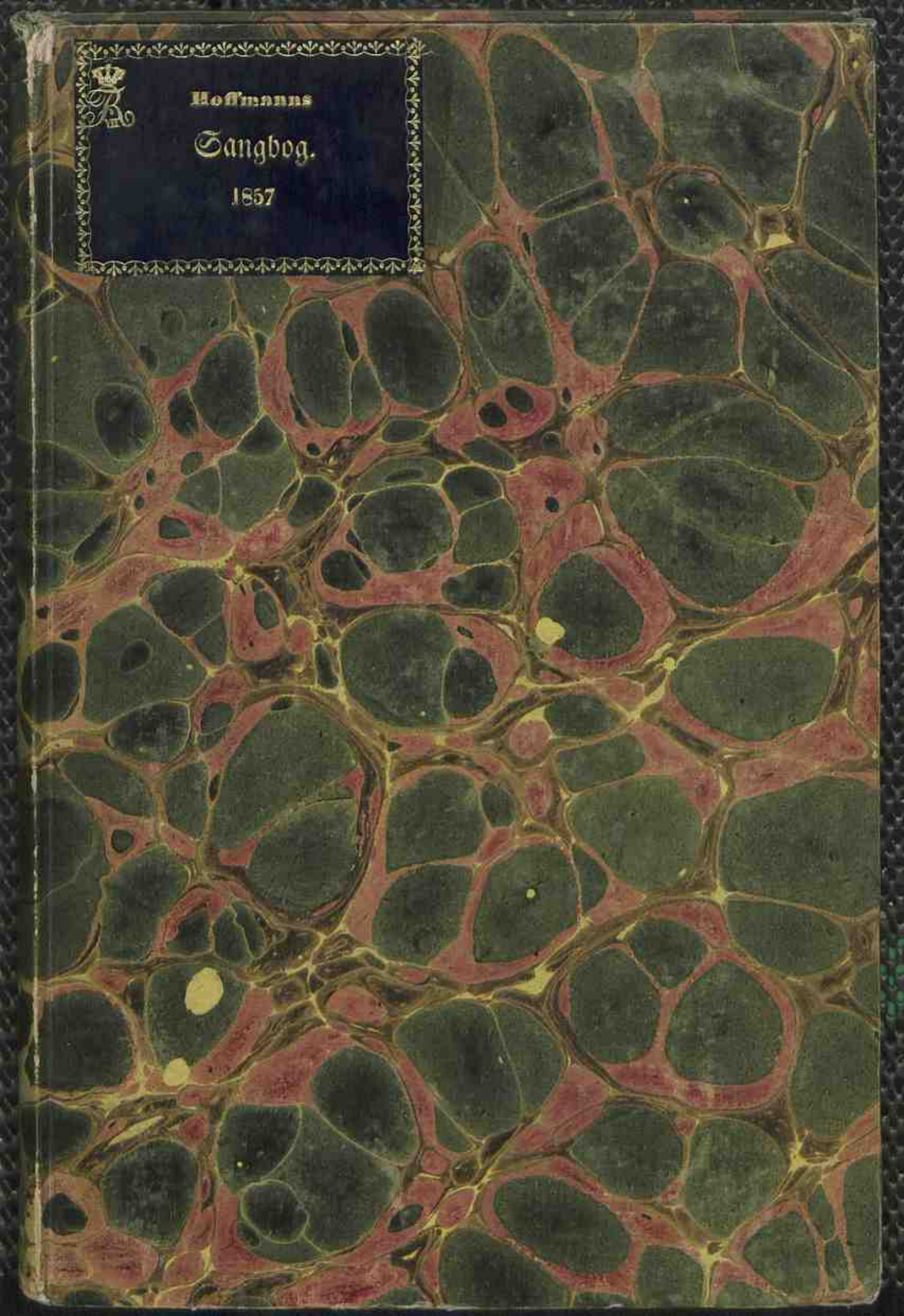

Hoffmanns

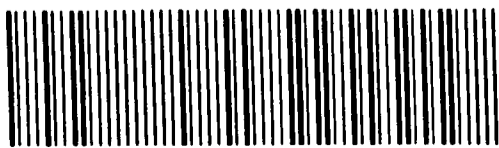
Sangbog.

1857

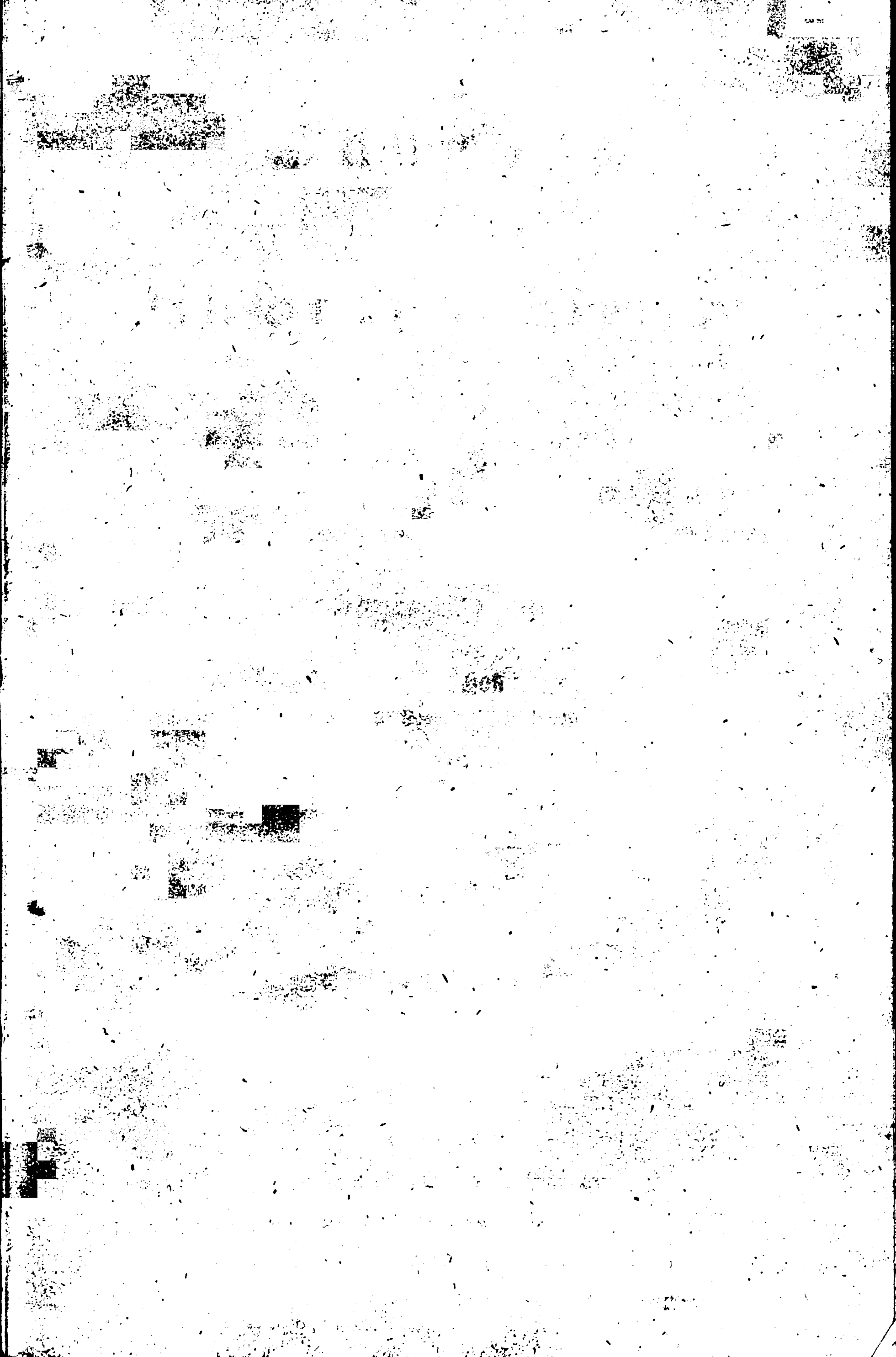

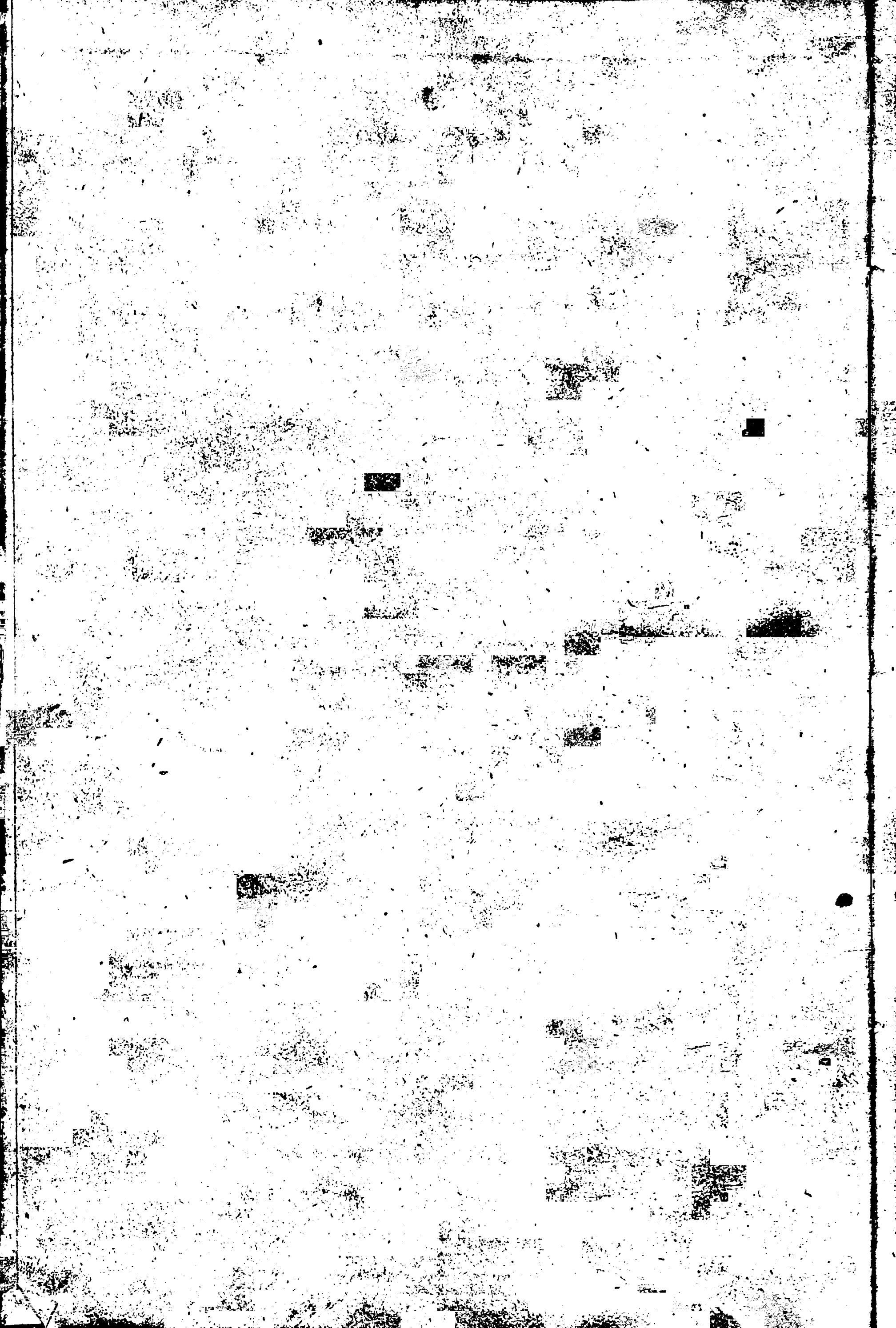
D 201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021436535

Sangbog

til Brug i Skoler,

samlet af

Joh. H. E. Hoffmann,
Lærer ved Slagelse Borgerstole.

Slagelse.

Forlagt af Boghandler E. A. Jørgensen.

Trykt hos J. G. Salomon i Kjøbenhavn.

1857.

Der sad en lille Fugl i Bogelunden
Sødt den sang i Sommeraftenstunden.

Den sang om alt hvad det er Lyft at høre,
Allerhelst hvad Hjertet dybt kan røre.

Den sang som ingen andre Fugle sjunge,
Leged liflig med min Moders Tunge.

Da nynded jeg saa smaat i Aftenstunden:
Flyv, Guldtop! flyv rundt i Bogelunden!

Paa Folkets Modersmaal med Danmarks Tunge.
Syng, som ingen andre Fugle sjunge!

Da mærk alle, som har Modre kjære,
Der er godt i Dannemark at være,
I de grønne Sale
Mellem Rattergale,
Og de andre Fugle smaa, som tale.

Grundtvig.

Forord.

Ved at samle nærværende lille Bog har jeg haft til Hensigt at afhjælpe et længe følt Savn af en for Børn passende Samling af Sange til Brug i danske Skoler, og skjøndt jeg fuldt vel indseer, at Bogen lader en Deel tilbage at ønske, saa antager jeg dog, at den, navnlig med Hensyn til Sangenes Indhold og Samlingens Omfang, vil være at foretrække for de Samlinger af lignende Art, som man hidtil har haft. At Bogen indeholder flere Sange end man maaskee vil faae Brug for, haaber jeg, at man ikke har noget imod — jeg havde endog Lyst til at gjøre den endnu større, dersom den derved ikke var bleven for dyr — thi det er i de fleste Tilfælde godt at have Lidt at vælge imellem, og desuden har jeg tænkt mig, at den ogsaa kunde benyttes som Sangbog udenfor Skolen og maaskee som poetisk Læsebog enkelte Steder, navnlig i Landsbyskoler. Ligeledes antager jeg, at man ikke vil støde sig over, at jeg for Pladsens Skyld har udeladt egentlige Psalmer, paa et Par Undtagelser nær, thi de ere jo let tilgængelige i Psalmebogen. Derimod maa jeg bede om Overbærelse fordi jeg har indsat saa mange af mine egne Melodier, hvortil Grunden har været, at jeg til enkelte Sange ikke havde nogen anden Melodi og til andre foretrak min egen istedetfor den, jeg forefandt, da det forekom mig at denne

hverken passede til Ordene eller til Bogens Formaal. Om Nr. 2 maa jeg særligt bemærke, at jeg efter Klaveerakkompagnementet har tilføiet de to første Takter, som det forekom mig dannede en passende Indledning; ligeledes maa jeg gjøre opmærksom paa, at Melodien til Nr. 35 findes noget anderledes i Berggreens Koralbog, og at jeg har valgt den her anførte af den Grund, at den er mindre eensformig.

Endelig maa jeg bede om Undskyldning for nedenstaaende Trykfeil, som desværre ere undgaaede min Opmærksomhed ved Korrekturlæsningen.

Slagelse, den 30. Oktober 1856.

Hoffmann.

3	Nr. 2	forandres	første	Note	i	5te	Takt	til	d.			
"	—	4	—	sidste	—	i	2den	Linies	6te	Takt	til	h.
"	—	8	—	4de	—	i	2den	Linies	2den	Takt	til	d.
"	—	14	—	1ste	—	til	e.					
"	—	36	—	4de	—	til	en	Fjerdedeel.				
"	—	39	—	4de	—	i	2den	Linies	2den	Takt	til	e.

I. Børnesange.

N°. 1. ABC.

Moderato.

A, b, c, d, e, f, g, h, i, i, k, l, m, n; o, p, q, r,
i, t, u, v, x, y, z, æ og ø: Det er he-le vort A B C.

N°. 2. Ride, ride Kanke!

Allegro.

J. C. Gebauer.

1. (Hop, hop, hop, hop, hop, hop, hop, hop.) Ri-de, ri-de Kan-ke! Gre-ven er saa
høit paa Straa, Bon-den maa med Træ-sko gaae. Ri = de, ri = de Kan-ke!

2.

Junk'ren paa sin fine Hest,
Som kan dandse, ret gjør Blæst.

3.

Frøf'nen sidder let som Fjer,
Som min lille Rytter her.

4.

Hvorhen skal nu Beien gaae?
Bedstefa'er Besøg skal faae.

5.

Dg naar vi saa stige af,
Sige vi: Goddag, Goddag!

6.

Bedstemo'er af Hjertensgrund
Trykker os et Kys paa Mund.

7.

Lantes Stuedør vil vi
Heller ikke gaae forbi.

8.

Nu til Dnkel i Galop.
Er han hjemme? Ja! Saa stop:

9.

Men nu er det Aftenstid;
Lille Hest til Stalden hid.

10.

Til imorgen staae i Ro.
Havre først: et Kys, ja to.

N. U. Krossing.

N°. 3. Pandebeen, Diesteen osv.

Allegretto.

J. C. Gebauer.

1. Pan = de = been! — Godt det groer! Bag ved det For = stan = den boer. Den vil

læ = se, den vil læ = re, brin = ge dig i Agt og Æ = re, sid = de

som en hol = den Een bag det stol = te Pan = de = been!

2.

Diesteen! — Nei, hvor klar!
Troer jeg ikke to Du har!
See dog bare, hvor de klares,
Jeg kan see Dig — o bevares! —
Lige ind i Hjerte = Been!
Du min egen Diesteen!

3.

Næsetip! — Hvilken Gæst
Et Par Brillor ride bedst.
Naar Du ikke Beien kjender,
Ride Du hvor Tippen vender.
Hvilken lille stumpet Snip!
Gæsten hedder Næsetip!

4.

Mundelip! — Frisk og rød!
Er det sandt, Du er saa sød?
Kan jeg ganske paa det lide?
Vil ei Tænderne mig bide?
Jeg vil tage Nysset. — Svip!
Det tog jeg fra Mundelip!

5.

Hageflip! — Det er vist
Hageflippen kommer sidst,
Men i Kloften, som jeg hører,
Er der nok en Lur, der fører,
Det gaaer over Næsetip,
Mundelip og Hageflip!

6.

Dilledik! — Hvad er det!
Vil Du sidde rank og ret,
Saa skal jeg nok Luren finde,
Thi jeg veed han er derinde.
O, nu har jeg ham, den Strik!
Dikke — dikke — dilledik!

H. C. Andersen.

N°. 4. Fingrene.

Allegretto.

J. C. Gebauer.

1. Sød-sken = de jeg kjen = der fem, (Stat = fel som ei kjen = der dem!)

Bed hin = an = dens Si = de sat Blev de Men = ne = fket en Skat.

2.

Tommeltot er Patriark,
Lille, buttet, rørig Anark,
Styrer Flokken som Regent,
Ellers var det slet bevendt.

3.

Slikkepot har Tyvs Natur,
Sidder fremmest og paa Luur;
Han er Barnets Begespind,
Naar det faaer sin Fibel ind.

4.

Langemand høist rækker op
Midt i Rhyngen med sin Krog,
Naar tilvæds man trækker Krog,
Gavner godt det store Skrog.

5.

Guldbrand har den søde Rang,
Bærer Ringen gyldentrang,
Om hans Lykke tier Sang,
Ellers Bisen blev for lang.

6.

Lille Peter Spillemand,
Ikke meget høiner han;
Morser sig saa jævnt og godt,
Som en stakkels Askepot.

7.

(Synses langsommere med Undtagelse af den sidste Linie.)

Rækker jeg Dig alle frem,
Giver Du mig dine fem,
Er et Tryk: Farvel min Ven!
Dg til Velkomst et igjen.

N. U. Krossing.

N°. 5. Den største Mand.

Allegro.

J. C. Gebauer.

1. En lil = le Nis = se rei = ste Med Ex = tra = post fra Land til Land, Hans

Ugt det var at hil = se Paa Ver = dens stør = ste Mand.

2.

Han kom til Stormogulen,
 Og der hvor Kæmpekaalen groer,
 Men mellem alle Kæmper
 Ham tyktes Ingen stor.

3.

Da gif han hen til Havet,
 Og stirred i det klare Vand; —
 Han smilte, thi nu havde
 Han seet den største Mand.

Julius Gerson.

N. 6. Moderen med Barnet.

Allegro.

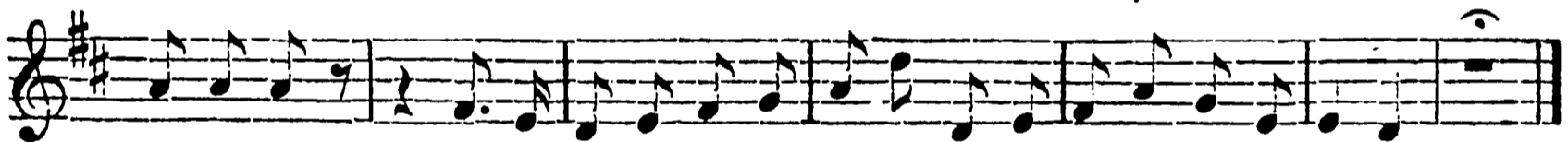
J. C. Gebauer.

1. Ligt hvor Veien flaaer en Bugt, ligger der et Huus saa smukt; Væg-ge-ne lidt

stjæve staae, Ruder-ne er ganske smaae: Døren synker halvt i Ræ, Hunden gjæer, det

lil-le Ræ, Under Taget Svaler quid're, Solen synker og saa vid're.

2.

:: I den røde Aftensol
 Sidder Moder i sin Stol, ::
 Rinden luer dobbelt rød,
 Barnet har hun paa sit Skjød;
 Drengen er saa frisk og sund,
 Ublekenden rød og rund,
 See, hvor hun i Spøg ham banker
 Paa de søde Pusselanker.

3.

:: Katten staaer og krummer Nyg,
 Men forstyrres af en Myg, ::
 Barst han den med Poten flaaer,
 Og igjen som Hofmand staaer.
 Moder klapper Barnets Kind,
 See, hvor sødt det sover ind,
 Drømmer om de Engle smukke
 I sin lille, pæne Bugge.

H. C. Andersen.

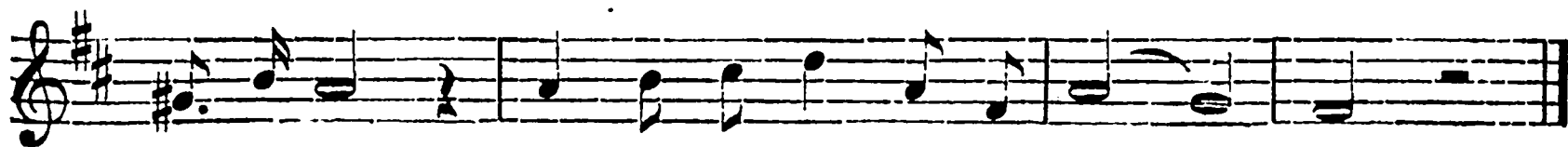
N° 7. Stork Langebeen.

Allegro moderato.

S. P. E. Hartmann.

1. Stork! Stork! Langebeen! hvor var du saa læn-ge? Saae du Kong Pha-ra-os

høi = e Steen? Git du paa Nil-strømmens En - ge?

2.

Stork! Stork! Langebeen!
Med de røde Goser!
Hvor har Du gjort af dit ene Been?
Blev det i Pharaos Moser?

3.

Stork! Stork! Langebeen!
Lykken vil Du bringe;
Gjemmer Du den med dit ene Been
Listelig under din Binge?

4.

Stork! Stork! favre Smaa
Bringer Du vor Moder;
Er det en Søster med Dine blaa?
Eller en lille Kjærbroder?

B. S. Ingemann.

N° 8. Den lille Fugl.

Allegretto.

1. Den lil = le Fugl er Bar = nets Ben, Syn = ger saa lif = ligt i

Træ = er = nes Top = pe; Fra Gre = ne til Gre = ne dens Lyft er at hop = pe;

Jeg vil og syn = ge og hop = pe som den, Jeg vil og syn = ge og hop = pe som den.

2.

Den lille Fugl er glad og væn:
 Quivit, quivit den dagligen synger,
 Nipper i Lovet og vipper og gynger.
 :: Jeg vil og synge og gynges som den. ::

3.

Den lille Fugl hver Morgenstund
 Lovet sin Skaber og frydes ved Livet,
 Jeg vil og takke for hvad mig er givet,
 :: Naar jeg opvaagner af søden Blund. ::

N. 9. Tommeliden.

Poco Allegretto.

C. C. F. Weyse.

1. Tomme=li = den var sig en Mand saa spæd, I Fin=gerbøls Har = nist

var hant læd, Hans Hjelms var hvælvet og hvid og reen, det var en ud=hu=let

Kir=se = bær=steen. En Knap = pe=naal var hans Land = se=stang, Selv

var han it = fun en Tom = me lang.

2.

Tommeliden sidder i Tommeltot,
 Der morer han sig saa jævnt og godt.
 Tommeliden drager paa Eventyr,
 Han vog en Flue, det frygtelig' Dyr!
 Tommeliden drager i fremmede Land,
 Han svømmed sig over en Mælkespand.

3.

Der var stor Frygt over al den Gaard,
 Af Tandværk led den kongelig Maard.
 Svanhvide sig havde saa liden en Mund,
 Den var et Kirsebær, rød og rund;
 De Læger komme med skarpen Tang,
 Den Kirsebærmund var dem altfor trang.

4.

„O, hvo som uddrager den hule Land
Skal vorde Drot i det halve Land!“
Lommeliden sprang ind med Hjelm og Stang,
Sun mærked i Munden det knap engang;
Af Sadlen han kasted den frække Gæst,
Sun mærkede neppe det Landsefæst. —

5.

Der var stor Fryd over al den Gaard,
Lommeliden ægted den væne Maard.
Brindsessen ham pynted med Sindalsbaand,
Sun bar ham til Kirken paa hviden Haand. —
Foragte skal man just ei de Smaae,
Tidt naae de, hvor ikke de Store naae.

A. Dehenschläger.

N° 10. Fugle-Gildet.

Allegro.

Dansk Folkemelodi.

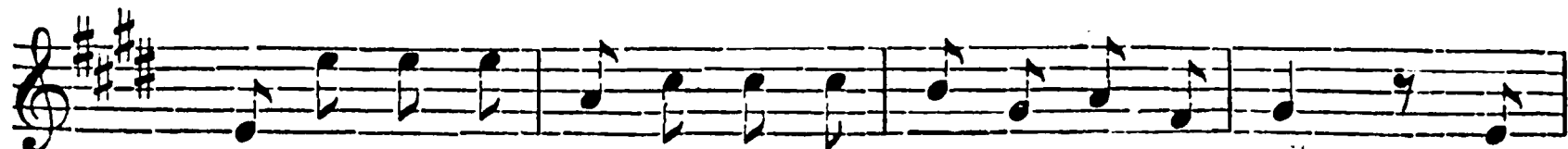
1. I Skoven skulde være Gil = de Alt hos den gam = le Dru, Som

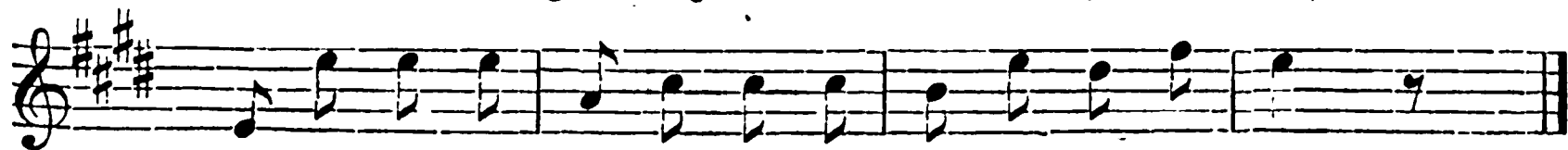
so saa gier = ne vil = de for = nøi = e si = ne Børn. Og

al = le Fug = le sjun = ge Og rø = re de = res Lun = ge, Saa =

snart som Lær = ten gi'er Sig = nal af Næ = bet's Fut = te = ral, Saa =

snart som Lær = ten gi'er Sig = nal af Næ = bet's Fut = te = ral.

2.

At byde Gæster mange,
Den Hane skulde gaae,
Han havde Been saa lange
Med krumme Sporer paa;
Han raabte: Kykky!
Tre Gange i hver By,
::: Ut byde alle Fugle smaa
Til Drenens Gilde saa. :::

3.

Den Lommermand, Herr Spætte,
Han skulde bygge Huus,
Dg Svale n Taget tætte
Med Skovens grønne Mos,
Dg Salen skulde pyntes,
Hvor Gildet skulde staae,
::: Med røde Sneglehuse
Dg fine Bolstre blaae. :::

4.

Dg Ravn en skulde ogsaa
 Bære deres Præst,
 Hans sorte Kjole viste,
 At han var kaldet næst;
 Han var en høilærd Mand,
 Klog over al Forstand,
 :: Han holdt den bedste Prædiken,
 Der hørtos i vort Land. ::

5.

Dg Stæren skulde ogsaa
 Bære deres Degn,
 Han kan saa deiligt synge,
 Skjøndt han er meget klein.
 Hans Sang det er en Lyst,
 Han har en deilig Røst,
 :: Han er jo reen i Mælet
 Dg dertil let for Bryst. ::

6.

Dg Storken skulde være Skaffer
 Dg sætte Mad paa Bord,
 Thi han var den iblandt dem,
 Som var saa grumme stor.
 Han havde lange Bene
 Dg dertil tykke Laar,
 :: Fordi han ei skulde falde omkuld
 Dg slaac Fadene i Skaar. ::

7.

Dg Stjænkere de havde,
 Det var de smaa Graaspurv,
 De tænkte ei paa andet,
 End tappe og bær ind.
 „Lad Randen kun gaae om,
 At den kan blive tom,
 :: Vi den igjen skal fylde:
 Vi tappe ei paa Skum! ::

8.

De havde og to Spillemænd,
 Men de var meget smaa,
 Det var den lille Rattergal
 Dg saa den Lærke graa.
 De spillede Menuet,
 Dg det gif nok saa net,
 :: Til Alle udi Dandsen
 Var bleven ganske træt ::

9.

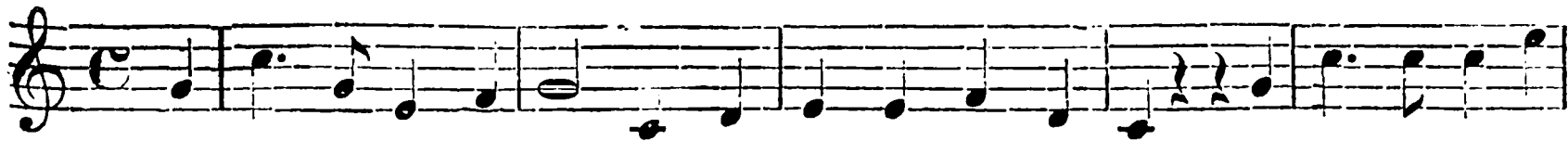
Dg Uglen var til Gilde,
 Hun drak sig ganske fuld,
 Om Aftenen saa filde
 Hun faldt i Græs omkuld.
 Hun raabte med stor Klage:
 „I alle mine Dage,
 :: I alle mine Dage
 Stor Nød jeg lide maa!“ ::

10.

Dg Ornen gif til hende
 Dg sagde: „hør min Ven!
 Naar mener Du, at Du vel
 Kan komme Dig igjen?“
 „O vee, o vee, o Blage!
 Jeg kan det godt forstaae,
 :: At mine Levedage
 De er nu ganske faa!“

N°. 11. Risens Datter.

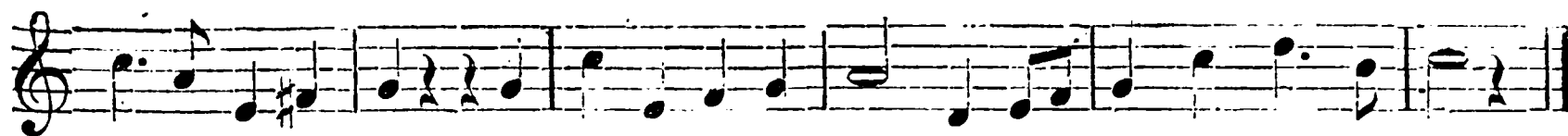
J. C. Gebauer.

1. Dybt in = de un = der Fjel = det en gam = mel Ri - se boer, Hans Daglig = stu = e

hvæl = ver sig der saa høi og stor. Dens gyldne Lof = ter bæ = res af

Søiler stol = te træ; Der sidder Risens Dat = ter, hun er nok værd at see.

2.

En Fjerdingvei er Høiden, maaskee en Smule meer,
Forresten deilig velstakt, med Smilehul hun leer.
Hun strikker Børnestrømper til sine Søstre smaa,
I hvert et Strømpefaste vist Rundetaarn kan staae.

3.

Sit hele Liv hun leved i Bjergets snevre Buur,
Nu faaer hun Lyst at røre sig lidt i Guds Natur.
Saa deilig skinner Solen, og Himlen er saa blaa;
Som en Kartoffelager hun synes Skoven staae.

4.

Dg hele Kjøbstad = Flækken, med Kirken paa en Høi,
Er som et Bord paa Marked med broget Vegetøi.
Saa lystigt hun spadserer henover By og Eng,
Dg boltrer sig i Søen, den er saa blød en Seng.

5.

Af vilde Rosenhække og Hyldebuske net,
Hun binder i sin Ufskyld en lille Bryst = Bouquet;
De store høie Bøge hun rykker op med Rod,
Saa binder hun sig Arandse, det unge, muntre Blod.

6.

Paa Marken pusler Noget — det synes ret pikant;
 I Forflædet gemmer hun strax hvad her hun fandt,
 Og siger til sin Fader: „see, hvad jeg stødte paa!
 Til Regetøi jeg tog det for mine Søstre smaa.“

7.

Den gamle Rise fløgtig paa Hittegodsset laae,
 Og svarede: „kjer Datter, lad Du det Smaakravl gaae!
 Det synes vel saa spinkelt, men det har stor Forstand,
 Det er en Bløt med Dyne og deres Bondemand.“

8.

Han smykker Bjergets Bægge med Ranker og med Grønt,
 Nu sørger han for Kornet, der ogsaa pynter kjønt. —
 Din Indsigt i Naturen er ikke just til præ,
 Du Blumenbach maa læse, der staaer om slige Kræ.“

9.

— Imellem Fjeldets Stene, bag Buske og bag Krat,
 Seer man et Lys nu brænde til over Midienat;
 Thi Jomfruen studerer, jo, jo, jeg siger Tak!
 Snart kan hun jo paa Ramsé Linné og Blumenbach.

10.

Hun snakker nok saa dristigt om infusorium.
 Man skulde troe, hun dagligt kom paa Kollegium;
 Men Silkestrømpen hviler, og hun og Søstre smaa
 Med nøgne Busselanter i Bjergets Sale gaae.

H. C. Andersen.

N° 12. Børnenes Sang.

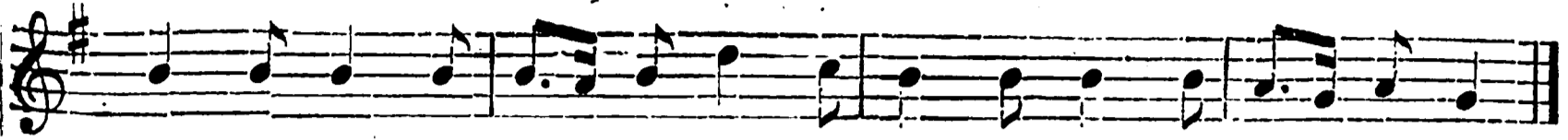
Allegro.

1. Hør Spurven der = u = de, den sang ved Ru=de; Kom dog I Smaa!
 Kom ud dog fra Sto=ten, klart skin=ner So=ten, Le=ge I maae!

Snart paa Ho = den, snart paa Kne = et, ja paa Ho' = det selv vi staae,

vi med Spur = ven fløi fra Træ = et, hav = de vi kun Bin = ger paa.

2.

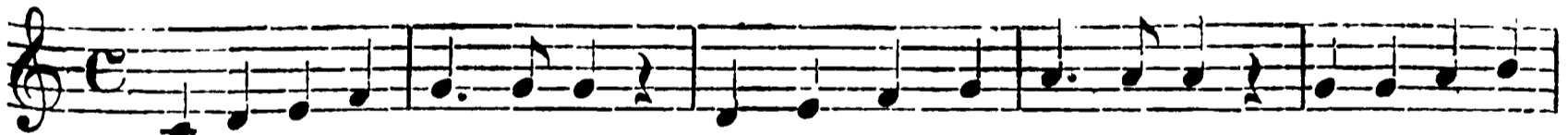
Hvor kan det dog være,
 At vi 'ei bære
 Bingerne smaa?
 Men naar vi er' fromme,
 Kan de vel komme?
 Bare de maae! —
 Da vi flyve vil over Byen,
 Flyve langt i Verden derud!
 Flyve høit derop over Skyen,
 Op til Himlen og til Gud. —

H. C. Andersen.

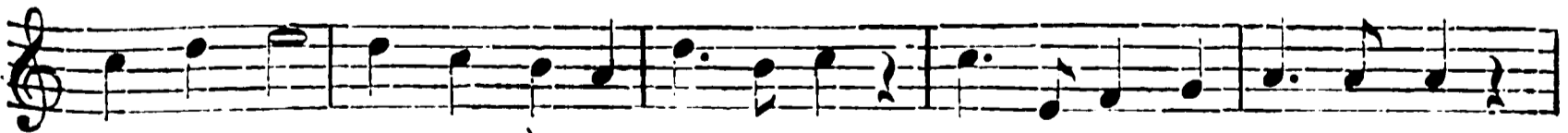
N° 13. Storkepeter.

Allegro.

Joh. H. E. Hoffmann.

1. Storke = pe = ter span = fer tryg Op = pe høit paa Husets Ryg, Skuer ma = je =

stæ = tist ned, Ret som no = get stort han veed; Stor = ke = pe = ter, stands din Gang,

Hø = rer du den smuk = ke Sang? Lær = ten er det i sit Skjul, —

Syng som han, du sti = ve Fugl! Syng som han, du sti = ve Fugl!

2.

Storkepeter gaaer saa fry,
 Stirrer paa den sorte Sky,
 Tænker: den kom langveis fra;
 Saae dog neppe Afrika;
 Storkepeter, stands din Fod.
 Beed du hvortil Regn er god?
 Falder den paa Bondens Jord,
 ∴ Baagner der et Blomsterflor. ∴

3.

Storkepeter knebbrer stolt:
 Her i Norden er der koldt!
 Hvor en Spurv, som ei har Vægt,
 Nægter Storhed sin Respekt!
 Storkepeter, stands og staae!
 Alle er for Gud vi smaa!
 Med den lange Hals og Krop
 ∴ Gi vi naae til Himlen op! ∴

J. Chr. Gerson.

N° 14. Den arme Kufuk.

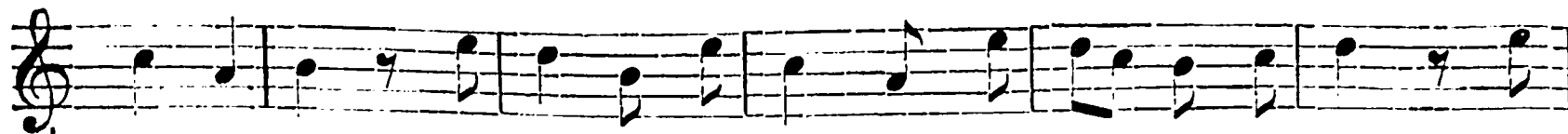
Poco Allegretto.

J. A. P. Schulz.

Enkelte Stemmer.

1. Den ar = me Ku = kuf i Bu = sten sad, I dy = be Tan = ter saa

li = det glad; Da spurg = te en Stær ham: „hvi sør = ger du saa?“ „Af,

Kor.

jeg maa vel sør = ge!“ — lod Svaret der = paa. Den ar = me Ku = kuf! den

ar = me Ku = kuf! Ku = ku = kuf! Ku = kuf! Ku = kuf!

2.

„Hos Zeus er Ornen Statssekretair,
 En Paasugl Junos Hofmarskalk er;
 De skjønneste mellem Olympens Fruer
 Til Kammerjunker har snehvide Duer.

(Kor):

Den arme Kufuk!

3.

Den Lærke flyver saa høit i Sky,
 Dg slaaer sin Trille ved Morgengry;
 Dg Guder og Mennesker daane i Lyst,
 Saasnart Philomele oplæster sin Røst.

(Kor):

Den arme Kufuk!

4.

Mig Staffel ene har Jagen kjær,
 Mig haane Guder og Mennesker!
 Dg dersom jeg lader mig høre engang,
 Da leer hele Verden jo kun af min Sang."

(Kor):

Den arme Kufuk!

5.

Dg Støeren smilte saa smaat ved sig:
 „Din arme Staffel! jeg huser Dig!
 Men'finder man Dig og Din Stemme ei smuk,
 Saa gjør af Dig selv, og raab Du kun:

(Kor):

Kufuk!"

Den arme Kufuk!

6.

Den arme Kufuk det Raad stod an,
 Dg seent og tidligt saa kuffer han;
 Men aldrig saasnart vil han vove sig frem,
 Før strax ham et Kor jager spottende hjem.

(Kor):

Den arme Kufuk!

Efter Stolberg af Rahbek.

N° 15. Lyset i Dsterland.

Andantino.

Dansk Folkemelodi.

I D = ster=land der stod et Lys, det skin=ned, som en Stjer=ne,
 Det ly = ste fra vor lil = le Ben, hvem jeg har el = sket

gjer = ne. Jeg troer den Ben han le = ver end og tæn = der og sit

Lys i = gjen, at skin=ne for hans Benner.

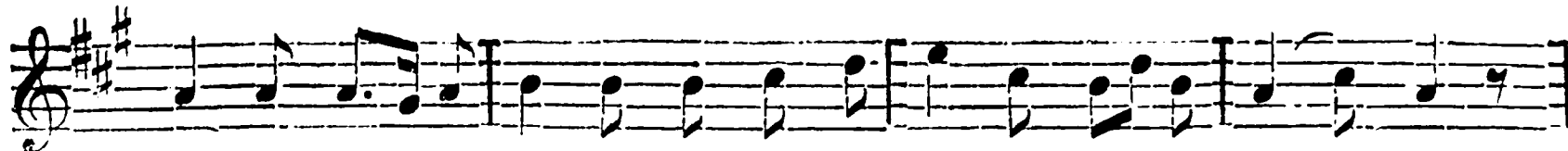
(Folkesang.)

No 16. Marsch til Haven.

Vivace.

1. Nu far = vel du Stu = e = luft, far nu vel, I haar = de Bæn = te,

Ha = ven vil sin Blomster = duft og sit blø = de Græs og skæn = te;

Haand og Fod vi rast vil rø = re, En, To, Tre, i Har = mo = ni!

Vi vil sprin = ge, lø = be, fjø = re ef = ter Fug = lens Me = lo = di.

2.

Hisset ude Blomsten staaer
 I en rød og blommet Kjole,
 Selv den ikke Hørren saaer,
 Kan ei spinde, væve, spole,
 Dog har den saa smukke Klæder
 Og saa fin og deilig Draagt,
 At ei nogen Konge træder
 Frem med mere Høitidspraagt.

3.

Fuglen flyver frank og fri
 Om fra Green til Green og synger,
 Ei den høste kan som vi,
 Ingen Sorg dens Bryst dog tynger.
 Selv Borherre for den sørger,
 Dækker Bord paa Mark og Eng.
 Om sin Føde ei den spørger,
 Sover roligt i sin Seng.

4.

Gud skee Lov! thi ogsaa vi
 Har en Fader i det Høie!
 Han forlader ei vor Sti,
 Paa vort Lærv han agter nøie.
 Derfor vil vi nu os bade
 Net i Solens milde Glands.
 Gud seer gjerne, vi er glade,
 Svinge os i lystig Dands.

Bisby.

N°. 17. Torbisten og Fluen.

Allegretto.

J. C. Gebauer.

1. Tor = bi = sten trav = ler af mør = ten Hul, Med fi = re Bin = ger saa

pru = de. De to de va = re som for = ten Kul, De to som Glar i en, Ru = de.

2.

Dem havde hun pudset med megen Bested.
 Alt med sin bageste Kralle.
 At beile til Fluen, saa strunk han red;
 Den elskede han over Alle.

3.

Uf Flødepotten søber saa net
 Den liden og vevre Flue;
 Saa flyver hun rundt omkring Speilet let,
 Hovmodig ret som en Frue.

4.

Torbisten seiler i Stuen ind
 Alt paa sine fire Binger;
 Han klapper den Flue ved liden Kind,
 Og det med sin smudsige Finger.

5.

„Skjøn Jomfru! imens I kvæder saa blødt,
 Ret som Fiolenes Strænge,
 Gif Eder med Bassen, saa ganger det sødt,
 Vi kunne da spille for Benge.“

6.

Hun visker sin Kind med Fødderne smaae:
 „Jeg takker for sliig en Hæder;
 Skarnagere passer jeg lidet paa;
 De bære saa sværtede Klæder.

7.

Du Skorsteensfeier ei komme mig nær!
 Flyv til Din Nødding derude!
 Hvor Nøget Du roder paa Kryds og Qvær,
 Alt med Din fullede Snude.

8.

Jeg kysser Jomfruens Barm saa fin;
 Jeg dandser paa Kongernes Næser;
 Jeg spiser Sukker og drikker Biin;
 Ad Dig, Du Stodder! jeg blæser.“

9.

Beileren tabte for Hast sit Veir;
 Han snurrer og summer og brummer;
 Den Spee han tog sig saa meget nær,
 Og frøb udi Jorden af Kummer. —

10.

Sommerfugl sidder paa Lillien prud,
 Alt udi sin blommede Kjole;
 Da Fluen flyver i Haven ud,
 Hun vilde sit Ansigt sole.

11.

Dg da hun saae det pralende Dyr,
 I de rige forgyldene Klæder;
 Da brød hendes Hjerte strax i Fyr,
 En Elstovens Bise hun kvæder.

12.

Den Spraglede slog med Raaben om Fod:
 „Hvad tænker Du, fattige Terne?
 Du Mælkeraner! Jeg er for god
 Til at slikke med Dig af en Kjerne.

13.

Du søber, som Ratten, Levning af Fad,
 Hvori de Skjægget mon væde;
 Dig følger hver Mand's Foragt og Had,
 De gjerne med Skoen Dig træde.

14.

Jeg suger af det Alabasterbryst,
 Som Lilliens Hjerte omhvælver;
 God Ruus af Draaben jeg drikker med Lyst,
 Som aarle paa Roserne skjælver.“

15.

Fluen gif næsten fra sin Forstand,
 Hun maatte sig skamfuld liste.
 „Nu faaer jeg vist aldrig nogen Mand,
 Hvi tog jeg dog ei den Torbiste!“

16.

Til Vinteren var hun en Jomfru graa,
 Som Alderen hæslig rakked;
 Da kunde hun Intet til Føden faae,
 Sen til Torbisten hun lakked.

17.

Han eied i Mødding en Stue varm,
 Luunt sad han der inden Bæggè;
 Da sagde den Flue ussel og arm:
 „Her er vel Plads til os Begge.

18.

Jeg elsker Ter saare, den Tale er sand,
 Kan I Ter Kjærlighed mindes?
 Torbisten er en fornuftig Mand,
 Som saare sjelden forblindes:“

19.

Han sagde: „I pakke Ter fra min Dør,
 Eders Klæder ere saa pene;
 I husker jo nok, hvad I sagde mig før;
 Jeg gjør dem s'gu vist urene.“

Poul Møller.

II. Morgen- og Aftensange og Sange til andre Tider.

N° 18. Morgensang.

Andante.

C. C. F. Weyse.

1. Gud stee Tak og Lov! Vi saa dei=lig sov: Bar=net laa med

var=me kind paa Du = den. Nu som Fug = len frist!

Rast som Havets Fisk! Morgen = so = len tit=ter' gjennem Nu = den.

2.

Med hiin Glands fra Sky
Kom der Lys i By,
Kom der Glimt af Sol i alle Sjæle.
Alle Haner goel,
Hilsed glad Guds Sol;
Alle vævre Tunger smaa fik Mæle.

3.

Fattig Mand fuldstærk
Gaaer nu til sit Bærk;
Rast hver Haand sig rører nu med Glæde.
Fattig Kone maa
Til sin Dont udgaae,
At de Smaa skal ei for Brødet græde.

4.

Fader gif sin Bei;
Moder see vi ei;
Dog i Nød vi sidde ei tilbage.
Arnens Ild er slukt;
Hjemmets Dør er luft;
Gud dog sørger for os alle Dage.

5.

Ei den mindste Muus
Savner Tag og Huus;
Fattigst Spurveunge har sin Rede.
Ei den mindste Fugl
Savner Ly og Skjul;
Vi skal heller ei om Fristed lede.

6.

Lystig Hanen goel,
Hilsed glad Guds Sol;
For hver Sjæl er Lys og Lyst oprundet.
Nu, som Fuglen frist!
Rast som Havets Fisk!
Vi har Kjærligheds=Asylet fundet.

B. S. Ingemann.

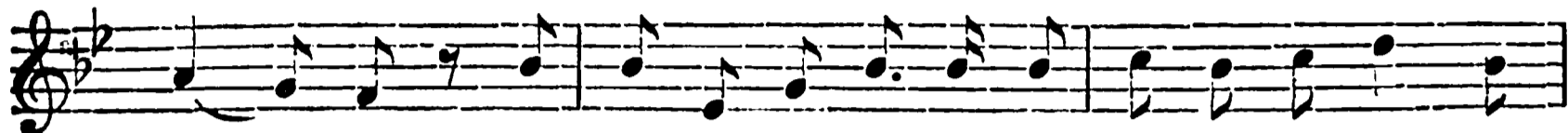
N° 19. Morgensang.

Andantino.

C. C. F. Wense.

1. Nu vaagne al = le Guds Fug = le smaa, De fly = ve fra Re = de og

sjun = ge; De pri = se Bor = her = re saa godt de for = maae: De

tak = ke for Li = vet og Ly = set med fløi = ten = de Lun = ge!

2.

Nu kviddrer Svalen paa Kirketag,
Dg Spurven ved Menneskers Huse.
De synge: Godmorgen! de synge: Goddag!
De synge: Gudsfred! Gud skee Lov! og i
Lusten hensuse.

3.

Smaafuglenes Sang Borherre forstaaer;
Han kjender hver Sjæl i sit Rige;
De Fattiges Lovsang han ikke forsmaaer;
Han seer, hvad de maalløse Skabninger
alle vil sige.

4.

Ds seer Du ogsaa, Du kjære Gud!
Du hører vor Røst i Din Himmel!
Naar Fuglene slagre af Roderne ud,
Du hører Smaabørnernes Priis i Din jublende Brimmel.

B. S. Ingemann.

N° 20. Morgensang.

Moderato.

C. C. F. Wense.

1. Mor = genstund har Guld i Mund: Mor = gensol Guds Rigdoms Væld op =

luk = ter; Glad i gyl = ne Morgenstund fattigst Fugl i Straale = havet duk = ker.

2.

Morgenglød gjør Kinden rød;
Morgenluft Guds Sundhedsbrønd omsuser:
Livets Bæld i Morgenglød
Strømmer ud igjennem Himmelsluser.

3.

Op i friske Morgenstund!
Fryd Dig Sjæl, som Fuglen i det Høle!
Fattigst Sjæl er rig og sund
Med Guds rige Herlighed for Die.

B. S. Ingemann.

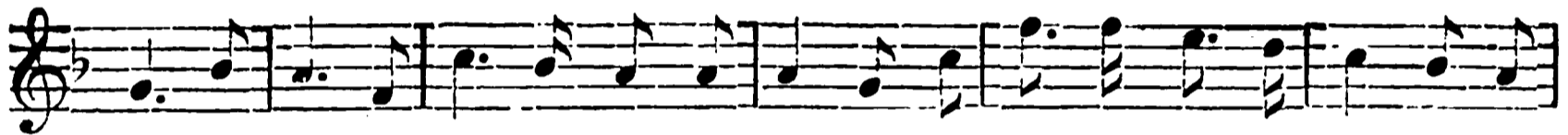
N°. 21. Morgenfang.

Moderato.

C. C. F. Wense.

1. Nu tit = te til hin = an = den de fav = re Blom = ster smaa; De

mun = tre Fug = le fal = de paa hver = an = dre; Nu al = le Jordens Børn de = res

Di = ne . op = slaae; Nu Sneglen med Huus paa Ryg vil van = dre.

2.

Den kjære Gud og Skaber den mindste Orm er nær;
Han føder Fugl og Markens Lillie klæder;
Dog Mennekens Børn har han allermeest kjær —
Gud aander paa Diet, naar det græder.

3.

Guds Søn var selv et Barn og paa Krybbestraa han laa;
Hans Bugge stod paa Jord foruden Gænge.
Guds Himmeriges Fryd har han lovet de Smaa
Og Blomster fra Paradisets Enge.

4.

Guds Søn har os saa kjær; han er Børnevennen stor;
Han bærer Barnet op til Gud paa Armen;
Han Storm og Hav betvang, da han vandred paa Jord;
Men Børnene leged ham ved Barmen.

5.

O Du, som os velsigned og tog i Favn de Smaa,
 En Morgen see vi Dig i Paradiset!
 Du lærte os til Gud vore Dine opslaae —
 Evindeligt være Du lovpriset!

B. S. Ingemann.

N° 22. Morgenbøn.

Andantino.

N. W. Gade,

1. See Nat-ten er for-svun-den, Og Mor-ge-nen op-run-den, Høit

staa-ler den paa Him-lens Blaa. Fra Bjerg, fra Dal, fra Ban-gen op-

sti-ger Fry-de-san-gen til Dig, som lod Din Sol op-gaae!

2.

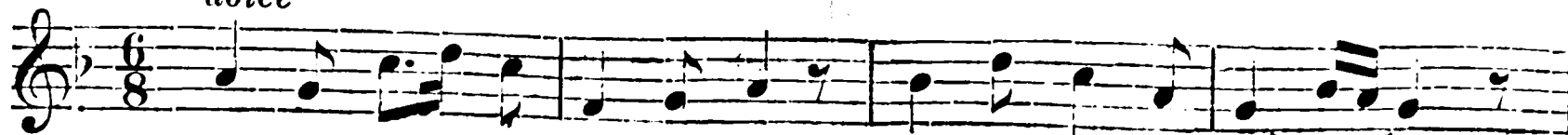
Hvor end idag jeg stædes,
 Jeg mindes vil og glædes,
 At Du, o Fader! grant mig seer.
 Hvad Fare kan mig true,
 Hvad Nød kan vel mig fue,
 Naar mig min Gud og Ven er nær!

P. Foersom.

N° 23. Aftensang.

Andantino.

C. C. F. Wense.

dolce

1. Til vor lil-le Gjerning ud Gik, vi Smaa fuld-gla-de;

Til = lien saae den kjæ = re Gud, Hjælp os som vi ba = de.

Nu er Da = gens Lys ud = slukt; Lukt er snart vort Di = e.

Giv vor lil = le Gjerning Frugt, Fa = der i det Høi = e!

2.

Du som viser Dag og Nat
Sol og Stjerner Veie,
Livets underfulde Skat
Gav Du os i Cie.
I hver Børnesjæl paa Jord
Har Du lagt en Kjerne
Til en Blomst med himmelsk Flor,
Herlig som en Stjerne!

3.

Lad den Kjerne underfuld
Voxe i vort Indre,
Naar der skinner Sol paa Muld,
Og naar Stjerner tindre!
Lad det Frø opvoxte smukt
Med Din Børnevrimmel,
Til at bære evig Frugt
I Din høie Himmel!

B. S. Ingemann.

N° 24. Aftenfang.

Andante.

C. C. F. Wense.

1. Da = gen gaaer med ra = ste Fjed; Da = gens Børn maae i = le,

Af = ten = rø = den brin = ger Fred, Nat = tens Stjer = ner Hvi = le.

2.

Lykken gjækker Store, Smaa,
Leger med Guldtærning.
Lykkeligst at hvile paa
Et fuldendte Gjerning.

3.

Lidt dog Store, Mindre Smaa
Kan tilgavn fuldbringe;
Billien seer Vorherre paa,
Giver Kraften Vinge.

4.

Lyffens lunefulde Spil
 Leger ei med Sjæle:
 Alting føies som Gud vil —
 Her er trygt at dvæle!

5.

Blomst skal bære Frugt engang,
 Høst skal følge Sommer.
 Dag er ei saa travl og lang,
 Aftenstund dog kommer.

6.

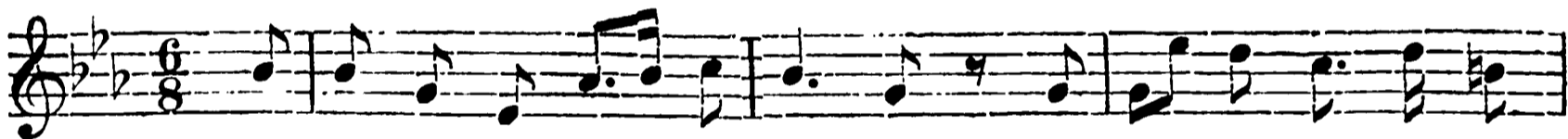
Lad ved Dag kun op og ned
 Lyffens Tærning rulle!
 Fandt ved Kvæl kun Sjælen Fred,
 Gif det, som det skulde.

B. S. Ingemann.

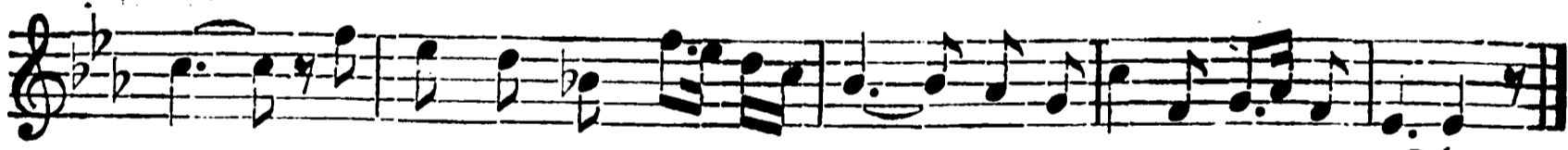
Nr 25. Aftenfang.

Andante.

C. C. F. Wense.

1. Bliv hos os, naar Da = gen hel = der, Du kjæ = re Fa = der og

Gud! Bliv hos os, naar Mørket væl = der af Nattens Sluser ud!

2.

Henspred over Dal og Høie
 Dit Stjerneklædebands Flig;
 Saa lukke vi trygt vort Dø
 Og slumre sødt hos Dig.

4.

Dg Kongen i Livets Rige
 Vil favne alle de Smaa;
 Paa Englens Himmelstige
 Skal Barnesjæle gaae.

3.

Bliv hos os, og vi vil drømme
 Om Englebørnens Fred;
 Din Aand gennem Himmelstrømme
 Vil suse til os ned.

5.

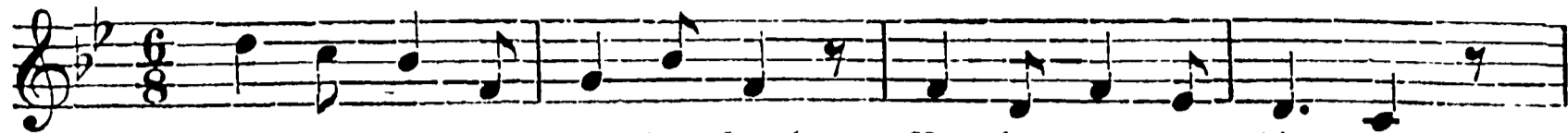
Bliv hos os naar Dagen hælde,
 Du kjære Fader og Gud!
 Og Paradislyset vælde
 Af Nattens Sluser ud.

B. S. Ingemann.

N° 26. Sommeraftensang.

Andante.

J. G. Gebauer.

1. So = len syn = ker nok saa smukt Med bag grøn = ne Bin = de,

Dg i u = for = styr = ret Flugt Dand = se let = te Bin = de.

2.

Kornet leger Tit og Skjul,
Gynger sig i Bover,
Vifter om den lille Fugl,
Som i Gyngen sover.

4.

Staffels Barn, med Diet vaadt,
Som didhen vil vanke, —
Al den Rigdom faaer Du, blot
Du den op vil sanke.

3.

Solen synker ned i Glands,
Rundt om Bækkens Kanter
Skjæller Bandet op en Krands
Fuld af Diamanter.

5.

Solen synker sommervarm; —
Det er Tid at bede:
Gud og Fader sign hver Arm,
Som er uden Rede!

6.

Sign de Store, sign de Smaa,
Lær dem Dig at fatte;
Lad dem, kjære Skaber! faae
Lidt af Dine Skatte.

Julius.

N° 27. Hjertesuk.

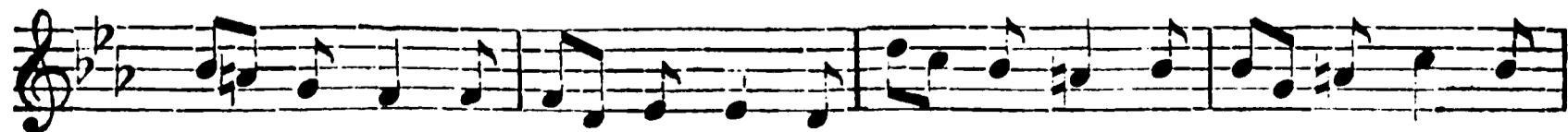
Andantino.

H. M. Hansen.

1. Sø = de Gud Din Eng = le = ska = re Fa = der og os Smaa be = va = re!

Ja for = lad os Fa = der milde, Hvad vi gjor = de som var il = del

Hjelp os, saa vi vor = de from = me, Saa vi i Din Him = mel kom = me,

Smi = le sødt i Eng = le = favn; Hør Du os i Je = su Navn!

N. F. S. Grundtvig.

N°. 28. Foraarssang.

Andante.

Muth-Nasmussen

1. Alt vi = ter o = ver Kan = det Den mil = de Foraar = vind, Dg

frit nu skyl = ler Kan = det I = gjen mod Stranden ind. Saa

gjer = ne nu vi i = le Ud i den fri Na = tur; Thi

Bin = trens lan = ge Hvi = le Er os et Fan = ge = buur.

2.

Saa glade sig nu svinge
De Fugle under Sky,
Dg Harmonier klinge
I Luften nu paany;
Dg ret vort Dre frydes
Over den muntre Klang.
Det er som om vi bydes
Til Fest i Vaarens Bang.

3.

Hver Plante nu sig klæder
Dg Blomster lige frem,
Dg Solens Lys udspreder
En Straaleglands om dem;
Dg som ei Sjælen trættes,
Tænke vi paa Guds Magt,
Saa kan ei Diet mættes
Bed al det Skabtes Pragt.

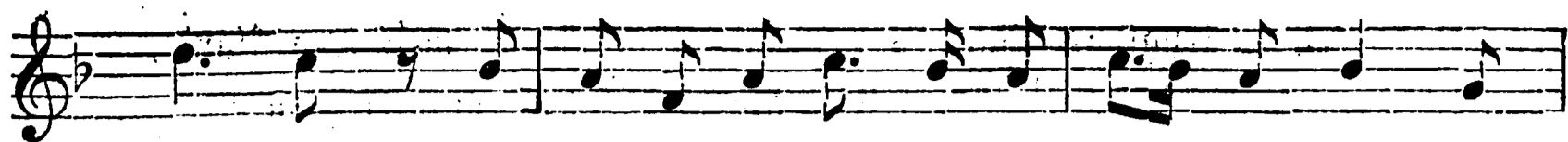
N°. 29. Foraarssang.

Andantino.

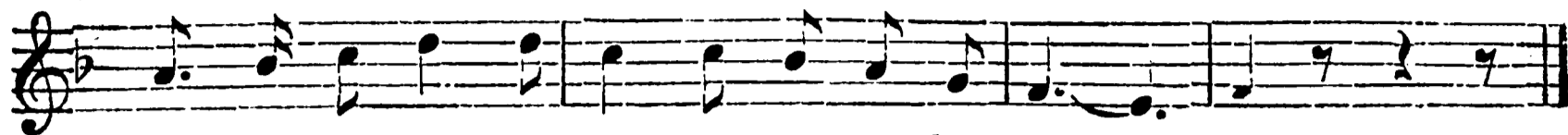
C. E. F. Weyse.

1. Stor = ken sid = der paa Bon = dens Tag; Han seer o = ver Mark og

En = ge. Det bli = ver saa dei = lig en For = aars = dag; Nu

fom = mer den fav = re Tid, jeg ven = ted saa læn = ge.

2.

Storken klapper paa Bondens Tag,

Dg Gjøgen kuffer i Skoven.

Med Mailøv nu kommer skøn Balborgs Dag,

Nu stiger der Pindseglands med Sol over Boven.

3.

Storken flyver fra Bondens Tag;

Han spanker i grønne Enge.

Han kommer som Gæst til skøn Balborgs Dag;

Han bringer den favre Tid, jeg ventede saa længe.

4.

Storken flyver til Høsten bort;

Han kommer igjen ad Aare.

Du Sommerens Gæst! dvæl ikke for kort!

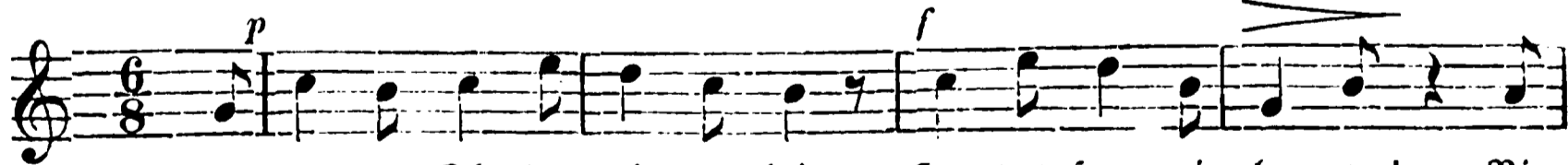
Velkommen du favre Tid, jeg elsker saa saare!

B. S. Ingemann.

N° 30. Maivise.

Andantino.

Dansk Folkemelodi.

1. Al = ver = dens Sta = ber, mild og blid, Hør det som vi be = de! Vi

pri = se gla = de Aarsens Tid. Bær os al = le en naa = dig Gud med Glæde!

2.

Vor Skov og Mark sig fryder smukt.

Thi bære vi Dig Mai i Sky,

Balborg bær Løv og Græs med Frugt.

Dg love Dig med Psalmer ny!

3.

4.

Beslign os med et frugtbart Aar,
Giv Korn og Kjærvi i Huus og Gaard!

5.

Dertil regjer os med Din Aand,
Vort Liv, vor Lykke i Din Haand.

6.

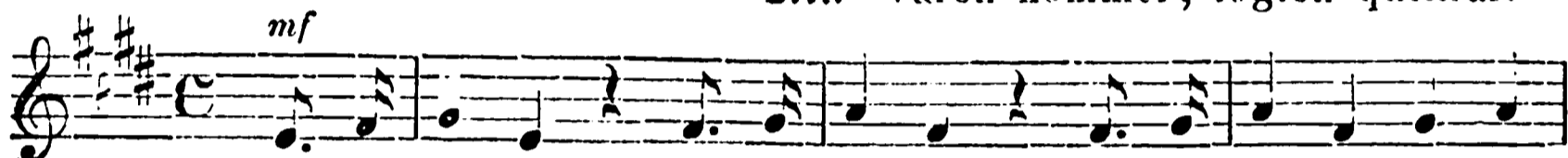
Bevar vor Konge og hans Raad,
Hør det som vi bede!
Gud vær med dem i Raad og Daad!
Vær os alle en naadig Gud med Glæde!

Gammel Folkvisse.

N° 31. Sommerfang.

Andante.

Mel. Våren kommer, fuglen quiltrar.

1. Binden vif=ter, Lø=vet skjæl=ver, Træ=et drys=ser fi=ne

Duun; Dg den kla=re Him=mel hvæl=ver D=ver os et blaat Pau=

lun. Gjennem Luftens mil=de Strøm=me Syn=ter Varmen sag=te

ned: Dg Na=tu=ren som i Drømme Er for=dy=bet i sin Fred.

2.

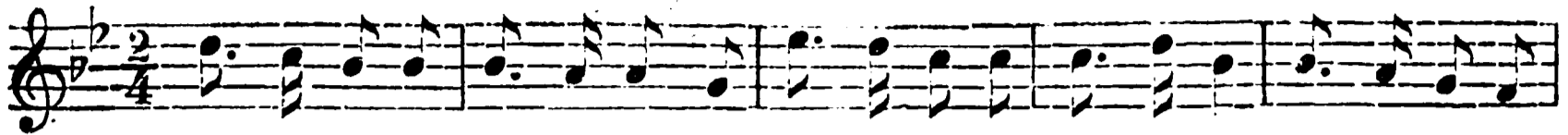
Lad os lytte,
Hør de synge!
Sangen gennem Løvet naer.
Søndagsklædt en munter Klynge
Nede fjernt paa Veien gaer.
Helligdagen aarle henter
Byens Folk til Skovens Hjem:
Dg i Søndagsklæder venter
Eng og Mark og Skov paa dem.

H. Herz.

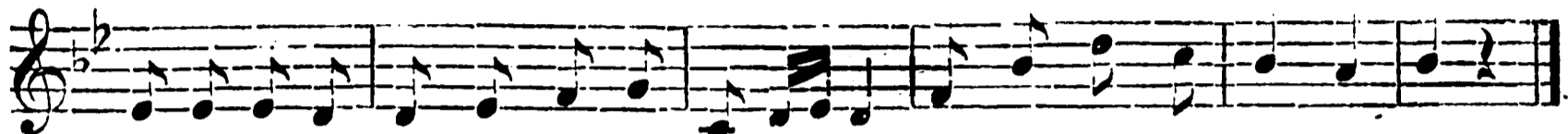
N° 32. Lovfald.

Lento.

J. G. Gebauer.

1. Svunden er den fri-ske Sommer, Skydækt er den mil-de Luft, Lø-vet falder,

Vintren kommer, Knuser Blomsten og dens Duft, Knuser Blomsten og dens Duft.

2.

Tung om Hjertet Skoven sukker
Over hvert et Blad, som dør,
Dg den kolde Grav sig lukker
∴ Over det, som smilte før. ∴∴

3.

Jeg er ung som disse Blade,
Dg min Sommertid er kort; —
Maatte jeg, min Gud, ei lade
∴ Den unyttet svinde bort! ∴∴

Julius Gerson.

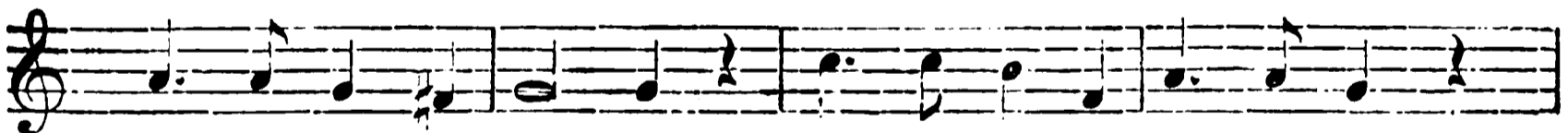
N° 33. Vinteren.

Moderato.

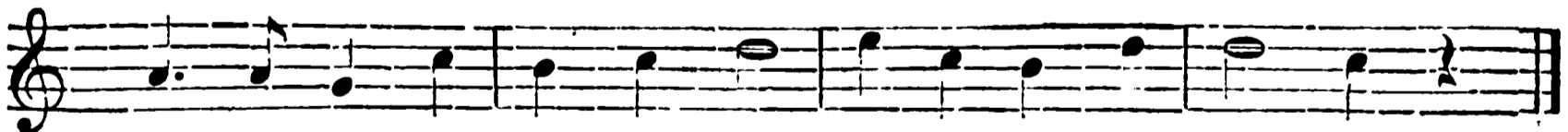
Joh. H. E. Hoffmann.

1. Kjender Du den bar-ske Mand, Sne og Kul-de brin-ger han?

Bin-ter vi ham kal-de. Han er hvid fra Top til Taa,

Trænger ind i hver en Braa Dg be-sø-ger Al-le.

2.

Fattigfolk ei synes godt
Om den strenge Vinterdrot
Dg hans kolde Følge.
Men til Ruden kommer han,
Tegner Blomster paa dens Rand,
Stivner Vandets Bølge.

3.

Mark og Eng, som før var grøn
Gi'er han hvide Lagen skøn,
Det skal Spiren dække.
Fuglen søger ind i By,
Under lune Tag et Ly;
Frisen tør ei kvække.

4.

Stolt Hr. Vinter om sig slaaer;
 Sneer paa Gade, Sneer i Gaard
 Han bestandig byder.
 I den lune Stues Skjød,
 Og ved Kaffelovnen's Glød
 Folk sig helst da fryder.

5.

Nogen Tid regjerer han,
 Vinteren, den strænge Mand,
 Thronen har han inde.
 Men naar Foraarssolens Skjær
 Smiler venligt til os her,
 Maa hans Bælde svinde.

6.

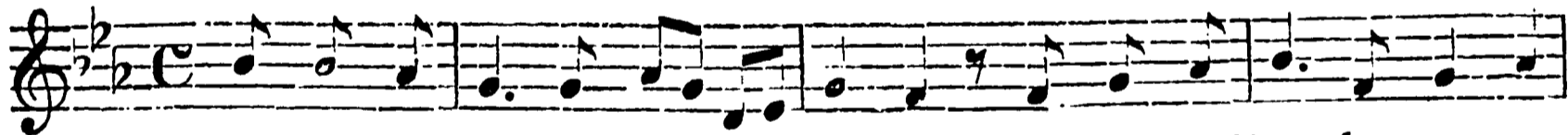
Hurtigt han da pakker ind,
 Solen med sit milde Skin
 Jager ham tilside.
 Vinter, Vinter gaae din Bei,
 Ikke holde vi paa dig,
 Det maa du nu vide.

C. C. Carlsen.

N. 34. Nytaarsfang.

Allegretto.

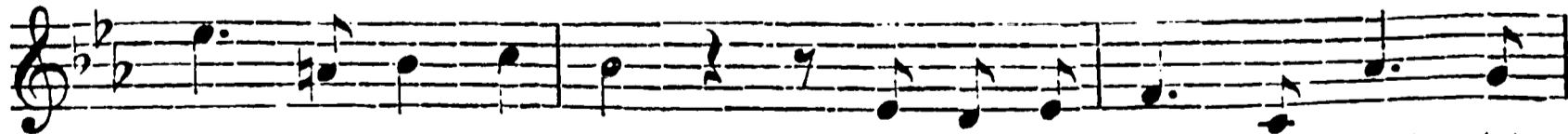
Joh. H. C. Hoffmann.

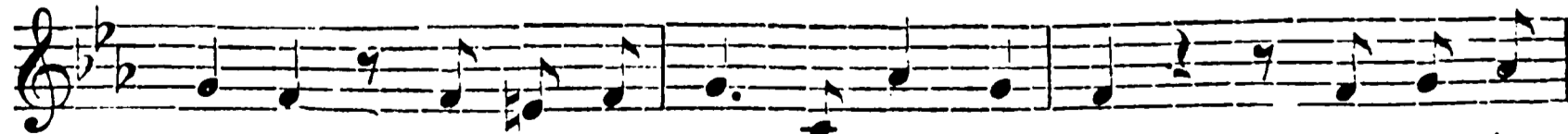
1. Den go = de Gud os kjær = ligt skænkte Det ny = e Aar, som nu op =

randt, Paa si = ne Men = ne = ster han tænkt = te I man = ge

hun = dred' Aar, som svandt. Hans Om = hu al = drig trætt = tet

bli = ver: Fra Li = vets før = ste Mor = gen = stund Han dag = lig

os saa me = get gi = ver, Og styr = ker os ved nat = ligt Blund.

2.

I Dag han seer fra Himlen atter
 Til mig og alle andre Smaa,
 Enhver, som nu det Forsæt fatter
 At blive god, hans Hjælp vil faae.
 Du, kjære Gud! kan Alting gjøre,
 O, gjør mig from og god og tro!
 Din Haand iaar mig kjærligt føre,
 At intet Ondt i mig skal boe.

Efter D. Specter.

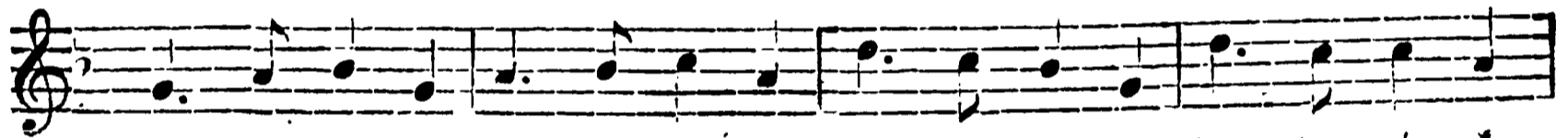
N°. 35. Julenise.

Moderato.

Ubekjendt Komponist.

1. Det=lig er den Himmel blaa, Lyst det er at see, der=pa, a,

Hvor de gyl=ne Stjer=ner blin=ke, Hvor de smi=le, hvor de vin=ke

Os fra Jor=den op til sig, Os fra Jor=den op til sig.

2.

Det var midt i Julenat,
 Hver en Stjerne glimted mat,
 Men med Get der blev at skue
 Een saa klar paa Himlens Bue,
 :: Som en lille Stjernesol. ::

3.

Naar den Stjerne, lys og blid,
 Lod sig see ved Midnatstid,
 Bar det Sagn fra gamle Dage,
 At en Konge uden Mage
 :: Skulde fødes paa vor Jord. ::

4.

Stjernen ledte vise Mænd
 Til nyfødte Konge hen;
 Vi har og en saadan Stjerne.
 Og naar vi den følge gjerne
 :: Komme vi til Jesum vist. ::

5.

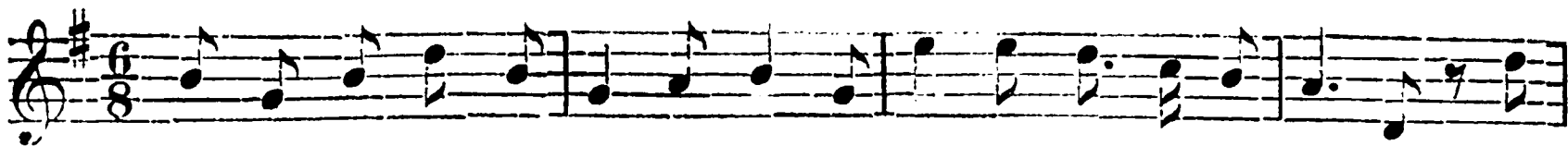
Denne Stjerne lys og mild,
 Som kan aldrig lede vild,
 Er hans Guddomsord, det klare,
 Som han lod os aabenbare
 :: Til at lyse for vor Fod. ::

N. F. S. Grundtvig.

N° 36. Julevisse.

Poco Allegretto.

C. C. F. Wense.

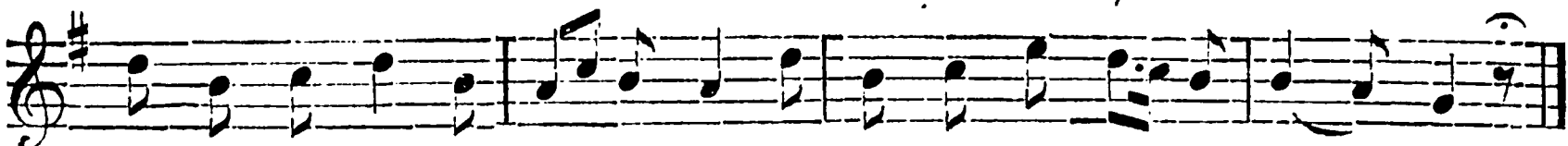
1. Ju = len har bragt vel = sig = net Bud, Nu glæ = des Gam = le og Un = ge. Svad

En = ge = len sang i Ver = den ud, Vi al = le smaa Børn skal sjun = ge.

Gre = nen fra Li = vets Træ staaer skjønt Med Lys, som Fug = le paa Rvi = ste, Det

Barn, som sig glæ = der fromt og skjønt, Skal al = drig den Glæ = de mi = ste.

2.

Glæden er Jordens Gæst idag
 Med Himmelkongen, den lille;
 Du flittige Spurv! flyv ned fra Tag
 Med Duen til Julegilde!
 Dands, lille Barn, paa Moders Skjød;
 En deilig Dag er oprunden:
 Idag blev vor kjære Frelser fød,
 Og Paradisveien funden.

3.

Frelseren selv var Barn, som vi:
 Idag han laa i sin Bugge.
 Den Høve Guds Engle flyve i,
 Vil Jesus for os oplukke.
 Himmerigs Konge blandt os boer;
 Han Juleglæden os bringer;
 Han favner hver Barnesjæl paa Jord
 Og lover os Englevinger.

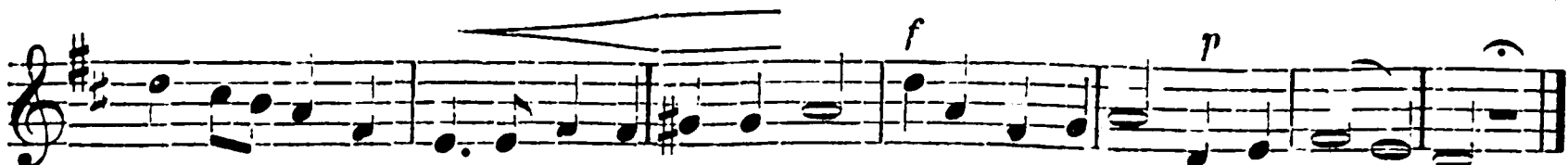
B. S. Ingemann.

N° 37. Paaskefang.

H. Rung.

1. Christ stod op af Dø = de 3 Paa = ste Mor = gen = rø = de! Thi syn = ger lydt og

stæ = le = glad Hans Menighed i al = len Stad: Væ være Gud i det Høi = e!

2.

Christ stod op af Døde!
 Afsonet er vor Brøde!
 Thi synger lydt og sjæleglad
 Hans Menighed i allen Stad:
 Være være Gud i det Høie!

3.

Christ stod op af Døde!
 I Himlen vi ham møde!
 Thi synger lydt og sjæleglad
 Hans Menighed i allen Stad:
 Være være Gud i det Høie!

N. F. S. Grundtvig.

№ 38. Vintsefang.

Andante.

Joh. H. E. Hoffmann.

1. Dyr=run=den er vor Vint=se=fest, Gud Hel=lig=Aand, vær Du vor Gæst, Saa

Bod vi faae for al = le Savn, Og jub = le høit i Je = su Navn!

2.

Kom Fredens, Kjærlighedens Aand,
 Kom kraftig, som Guds høire Haand!
 Og gjør til Gæt os fjern og nær,
 Som have Liv og Sandhed kjær!

3.

Med=Bidne i Guds Faderraad,
 Du har begyndt den store Daad!
 Fuldend Du den med Velbehag,
 Med Kraft i os til Christi Dag!

4.

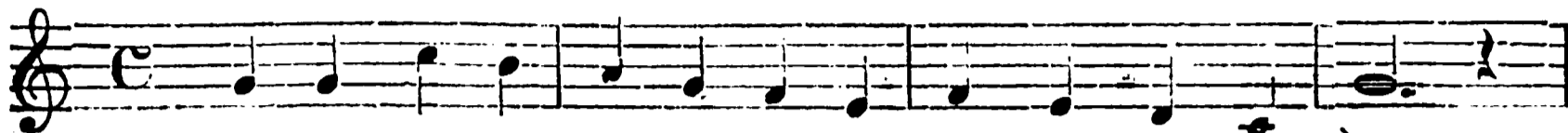
Lad Daners Mark, som blomstred hold,
 Og bære Frugter mangefold:
 Saa pintselig vor Fugleskov
 Gjenlyde maa af Herrens Lov.

III. Fædrelands-Sange og historiske Viser.

N° 39. Dannevirke.

Andante maestoso.

P. E. Masmussen.

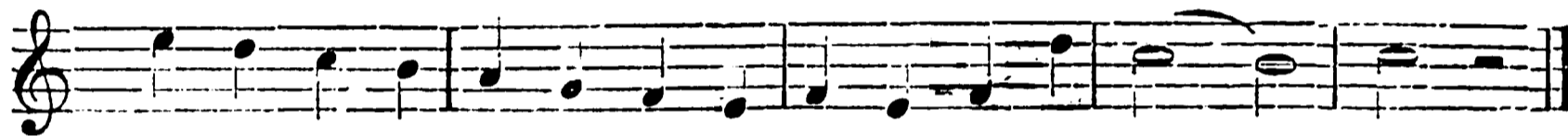
1. Danmark, dei-lygt Bang og Bæn-ge, Lukt med Bøl-gen blaa,
semp. f.

Hvor de ra-ste, dan-ste Dren-ge Kan i Le-ding gaae Mod de

Lyd-ste, Slaver, Bæn-der, Hvor man dem paa Tog hen-sen-der;

En Ting mangler ved den Ha-ve: Le-det er af-la-ve.

2.

Belt og Sund lod Gud indhegne
Danskes Liv og Lyst,
Bølgen alle vide Begne
Bærner Klint og Kyst;
Ingen Nabo, som vil vinde,
Lør paa Danmark gaae i Blinde;
Fik vi Ledet hængt i Lave,
Luffet var vor Have.

3.

Dronning Thyra reiste Bolden,
Dannevirke kaldt,
Som har mangan Lørning holden,
Før den slet forfaldt.
„Ledet,” sagde Dronning Thyre,
„Har vi hængt; Gud Bangen høre,
At den ingen Fremmed bryder,
Eller Hofbud byder.”

4.

Dannemark vi nu kan ligne
Bed en hegnet Bang;
Gud i Naade den velsigne,
Naar den er i Trang!
Lad som Korn opvoxe Kægte,
Der kan frist mod Fjenden fægte,
Dg om Dannebod end tale,
Naar hun er i Dvale!

L. O. Hof.

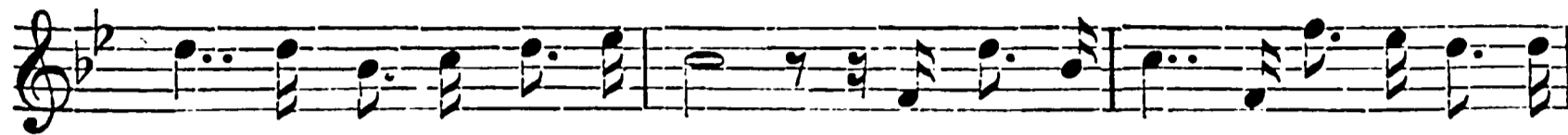
N° 40. Danmark.

Moderato.

C. C. F. Wense.

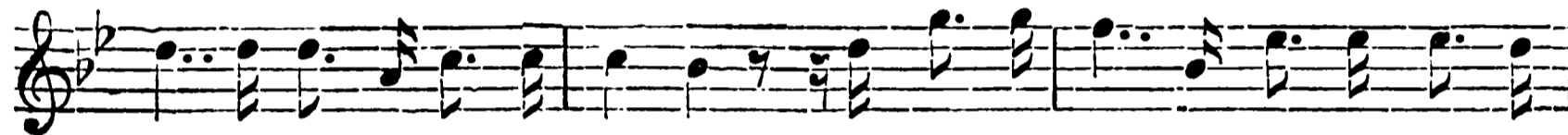
1. Der er et Land, dets Sted er høit mod Nor=den, Dg Po= lens

Bjer= ge svømme nær dets Havn; Men skøn som det er in=gen Plet paa

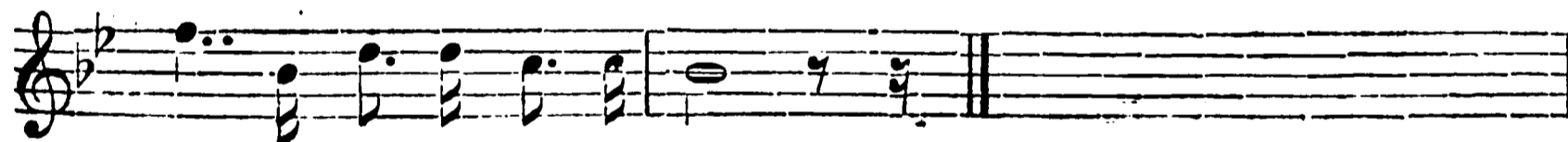
Jor=den, Dg Danmark næv=ner man dets fav=re Navn! I sølvblaa

Be= ster=hav en dei= lig Ga= ve, Med Bø= ge= begn, hvor Nat= ter= ga= le

boe! Dg hver en Deel gav Him= me= len sin Ga= ve; Paa hver en

Plet Vel= sig= nel= ser= ne groe!

2.

Fra Tid'rens Strøm til Skagens nøgne Banker
Den jydste Halvø krummer sig mod Nord.
Et herligt Land! dets Folk sig Velstand santer;
Paa fremmed Strand det henter Guld ombord.
Den muntre Stridshest over Engen vanker,
Dg Stimer mildre i den dybe Fjord;
Til Stavn og Roer har Skoven Egeplanter,
Dets Sønner, Kraft og Snildhed deres Ord.

3.

Mod Ost for denne tvende Have stride
Mod Sjølunds Bred og Odins gamle D;

Nær Lolland, Falster, staaer i Klæder hvide,
 Med Løv om Haaret, Bølgens ranke Nø.
 Det raske Folk kan ingen Mangel lide,
 Thi Agren bølger her sig som en Sø;
 Om favre Blomstereng staae Lunde blide;
 Her er det smukt at leve, tungt at døe!

4.

Saa stille Strøm og Sunde Mark og Stæder;
 Men Get er Danmark, trofast er dets Magt;
 En Bro af Malm Samdrægtigheden smeder
 Fra Bred til Bred, og Urlighed staaer Vagt.
 Bort Held er eet, og fælleds er vor Hæder
 (Den vogter Sværdet med sin Baretægt!)
 Og een den danske Bøn: „Gud,“ Hjertet beder,
 „Skjærm Danmark, Kongen og hans hele Slægt!“

G. J. Bone.

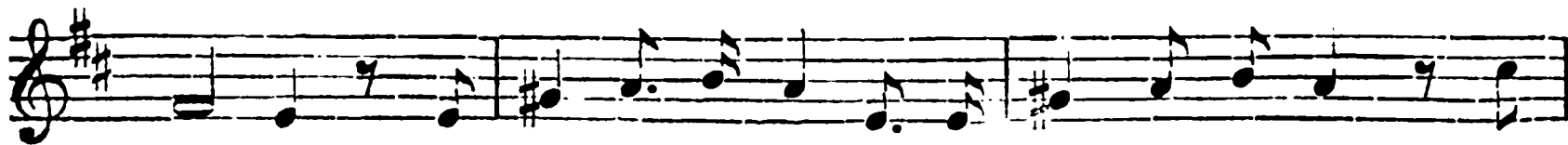
N. 41. Danmarks Trost.*

Allegretto.

Joh. S. G. Hoffmann.

1. Langt høi-e-re Bjerge saa vi-de paa Jord Man har, end hvor Bjerg tun er

Bat-te; Men gjer-ne med Slet-te og Grøn-høi i Nord Vi

Dan-ne-mænd ta-ge til-taf-te: Vi er it-te stab-te til

Høi-hed og Blæst, Ved Jorden at bli-ve, det tje-ner os bedst!

*) Kan ogsaa synges som: Vi alle dig elste, livsalige Fred.

2.

Langt skjønnere Egne, vil gjerne vi troe,
 Kan Fremmede udenlands finde.
 Men Dansten har hjemme, hvor Bøgene groe
 Ved Strand med den fagre Kjærminde;
 Og deiligst vi finde, ved Bugge og Grav,
 Den blomstrende Mark i det bølgende Hav!

3.

Langt større Bedrifter, for Ære og Sold,
 Maaskee saae man Udlænding øve,
 Omsonst dog ei Dannemænd førte i Skjold,
 Med Hjertene, Løve ved Løve!
 Lad Orne kun rives om Jorderigs Bold!
 Vi bytte ei Banner, vi skifte ei Skjold!

4.

Langt klogere Folk er der, sagtens om Land,
 End her mellem Belte og Sunde,
 Til Huusbehov vi dog har Bid og Forstand,
 Vi vil os til Guder ei grunde,
 Og brænder kun Hjertet for Sandhed og Ret,
 Skal Tiden nok vise; vi tænke ei slet!

5.

Langt høiere, ædlere, finere Sprog
 Skal findes paa Fremmedes Tunge;
 Om Høihed og Deilighed Dannemænd dog
 Med Sandhed kan tale og sjunge;
 Og træffer vort Modersmaal ei paa et Haar,
 Det smelter dog mere, end Fremmedes slaaer.

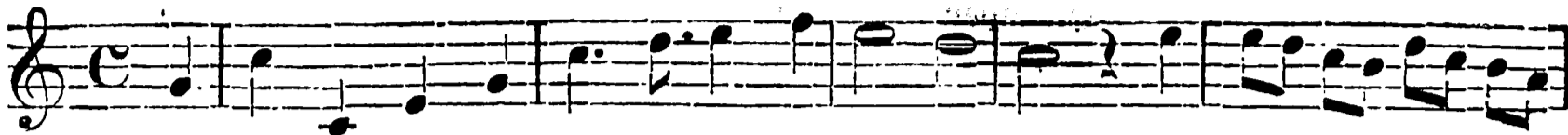
6.

Langt mere af Malmen saa hvid og saa rød
 Fil Andre i Bjerg og i Bytte,
 Hos Danske dog findes det daglige Brød
 Ei mindre i Fattigmands Hytte;
 Og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
 Naar Faa har for Meget og Færre for Lidt.

N. 42. Danmarks Roes.

Tempo di marcia.

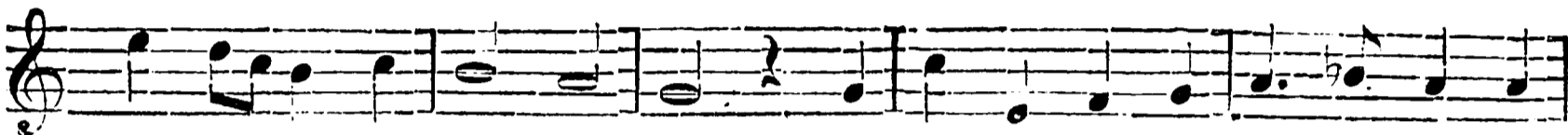
Joh. Hartmann.

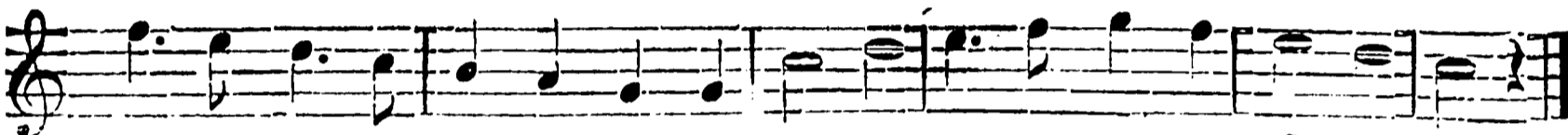
1. Kong Christian stod ved høi = en Mast i Røg og Damp; Hans Bærge ham = re =

de saa fast, At Go = thens Hælm og Hær = ne brast; Da sank hvert ffendtligt

Speil og Mast i Røg og Damp. Fly, skreg de, fly, hvad flyg = te kan! Hvo

staaer mod Danmarks Chri = sti = an, Hvo staaer mod Danmarks Chri = sti = an i Kamp!

2.

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag:
Nu er det Tid!

Han heisede det røde Flag,

Dg slog paa Fjenden Slag i Slag;

Da skreg de høit blandt Stormens Brag:

Nu er det Tid!

Fly, skreg de, hver som veed et Skjul,

Hvo kan bestaae mod Danmarks Juel

i Strid!

3.

O Nordhav! Glimt af Bessel brød

Din mørke Sky;

Da tyede Kæmper til dit Skjød,

Thi med ham lyste Skræk og Død,

Fra Valen hørtes Braal, som brød

Din tykke Sky.

Fra Danmark lyner Tordenskjold,

Hver give sig i Himlens Bold

Dg fly!

4.

Du Danstes Bei til Roes og Magt,

Sortladne Hav!

Modtag din Ven, som uforfagt

Lør møde Faren med Foragt,

Dg stolt, som du, mod Stormens Magt,

Sortladne Hav!

Dg rast igjennem Sang og Spil

Dg Kamp og Seier før mig til

Min Grav!

Joh. Ewald.

N° 43. Danmarks Herlighed.

Mel.: Bort Fødeland var altid rigt.

1.

Vi har et gammelt Fædreland
 Ei uberømt paa Jorden;
 Dets Rygte svang sig over Strand
 Med Ræmperøst fra Norden,
 Thi hvor man skued Gøther staae
 Med Angler og Normanner,
 Man klarlig Nordens Løver saae
 I Skjold og under Banner.

2.

Vi har et gammelt Modersmaal
 Af Hjertensgrund oprundet,
 Det klang i Sky ved Balders Baal
 Med Sangen rosenmundet;
 Det Bennebud fra Hølv og Skjold
 Og Fred og god os bringer,
 Det bærer Guld fra Old til Old
 Paa Mandedrøttets Binger!

3.

Vi har en gammel Kongevei,
 Som gaaer til Verdens Ende,
 Og Færdsel paa den fattes ei,
 Mens vi har Ungersvende,
 Der ride tør paa den og gaae
 Lukt over Havfru-Sale.
 Og synge modig: Bølgen blaa
 Har ogsaa Bjerg og Dale.

4.

Vi har en gammel Stjerne mild
 Paa Nordens Himmelbue,
 Og hvergang Drager sprude Ild,
 Den vorder klar tilskue;
 Den varsler Bod for Banesaar
 I Hytten og paa Borgen,
 Den lover os et Gyldeaar,
 Med Glæden efter Sorgen!

5.

Ildsprudende oprandt saa brat
 For os Skjærtorsdags-Slaget; —
 Derefter i den tause Nat
 Bor Stjerne blev opdaget;
 Den tindrer nu saa mild og klar
 Som fordum Balders Die,
 Og Lykken er til Løbet snar,
 Som Lyset fra det Høie.

6.

Vi har en gammel Kjærlighed,
 Som rustet ingenlunde,
 Til Fædres Land, til Lys og Fred.
 Til Bøster og til Sunde;
 Den blusse op, den bryde ud,
 I Daad, i Sang og Tale!
 Da, som en Beiler til sin Brud,
 Til os skal Lykken dale!

N. F. S. Grundtvig.

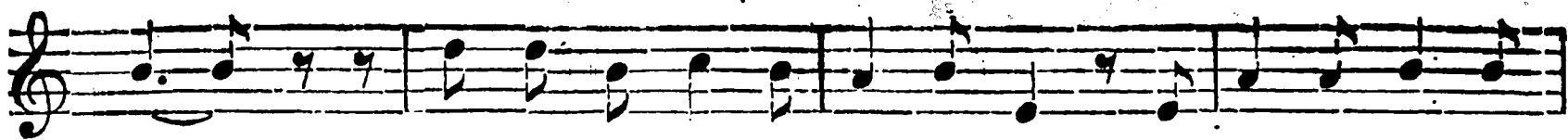
N° 44. Danmarks Skjold.

Andante.

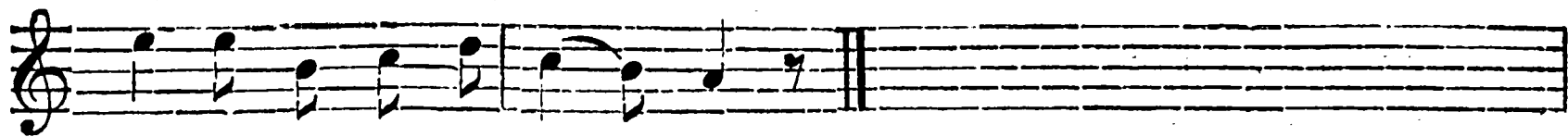
Dansk Folkemelodi.

1. Hjer-ter og Lø-ver i sit Skjold (Skoven staaer dei=lig og

grøn) Danmark har ført fra He = den = old. Den Sommer og den

Eng saa godt kun = de sam = men.

2.

Hjertelighed er det danske Guld,
Moder af det har Favnen fuld.

3.

Guldhjertes ni for hver en Lyst,
Edel og dyb i Danmarks Bryst.

4.

Kjærlighed til vort Fædreland:
Mildheds D i Mildheds Strand.

5.

Kjærlighed til vort Modersmaal:
Eblet af Guld i Sølvskaal.

6.

Kjærlighed til vor Arvedrot:
Kæderlighed for Stort og Smaat.

7.

Kjærlighed til det Liv saa frit,
Som lader Hver beholde Sit.

8.

Kjærlighed til den søde Fred,
Levende Folk kan frydes ved.

9.

Kjærlighed til det Krens Træ,
Som giver Børn og Kvinder Læ.

10.

Kjærlighed til hver Glædens Urt,
Som ei gjør Andre Livet suurt.

11.

Kjærlighed til hvad ret er smukt,
Agte som Guld og Gjemmesfrugt.

12.

Kjærlighed til den klare Dag,
Fuglene see med Velbehag.

13.

Løverne tre er Lykkens Tegn,
Tre Gange stor i Hjertets Egn.

14.

Fredes god og Kong Baldemar,
Det var et ægte Løvepar.

15.

Nu er den tredie Løve-Stund,
Lykken hun smiler til Dresund.

16.

Fredes gods Søn af Mødre ni,
Folkeraad! staae nu Danmark bi!

17.

Stød du som Heimdal i din Tur!
Staa du for Glad hjem som en Muur!

18.

Lyde som Brøl fra Løvebryst
Alle de ni Guldhjertes Røst! —

19.

Høre det nu hvert Folk paa Jord,
Hvad der i Danmarks Hjerter boer!

20.

Slingrende Lyd fra Himmelbjerg
Gjøre til Steen hver Trold og Dverg!

21.

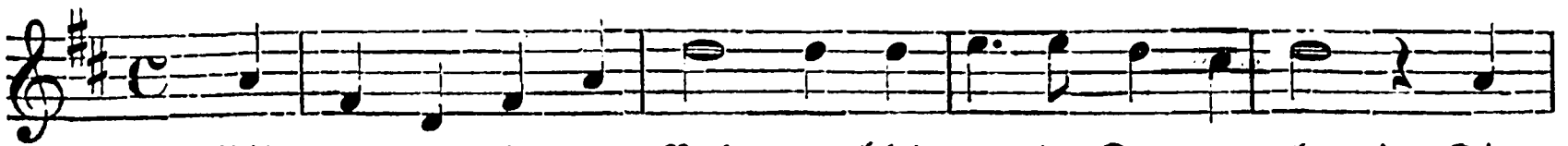
Kjærligheds Sol i Lysets Old
Kaste nu Glæde paa Danmarks Skjold!

N. F. S. Grundtvig.

No 45. Dannebrog.

Tempo di marcia.

. N. Bay.

1. Vist stolt paa Ro=dans Bøl = ge, blod = rø = de Dan = ne = brog! Din

Glands ei Nat skal dø = ge, Ei Ly = net dig ned = slog. Du

o = ver Hel = te svæ = ved, Som sang i Dø = dens Favn; Dit

Ly = se Kors har hæ = vet Til Him = len Danmarks Navn.

2.

Fra Himlen er du faldet,
Du Danmarks Helligdom!
Did har du Kæmper kaldet,
Som Verden leder om.
Saalænge Rygtet svinger
Sig over Land og Sø,
Mens Nordens Harpe klinger,
Din Roes skal ei uddøe.

3.

Suus høit i Kampens Bulder,
Om Juel, din Kæmpe hold!
Naar Tordnen om dig ruller,
Du sjunge: Tordenskjold!
Dg flyver du mod Himlen
I stolte Luers Favn,
Da nævn for Stjernebrimlen
Din høie Hvidtfeldts Navn.

4.

Svergang en Stjerne funkler,
En Helt du nævne kan;
Men Ingen, som fordunkler
Din store Christian.
Paa Lysets Ryft han stander
I Seiersklædebon,
Svergang en Kæmpe lander
Hos Rud og Absalon.

5.

Med Palmen Christian vinker,
Naar, Dannebrog! han seer
Dit hvide Kors som blinker
I Kampens Flammeskjær; —
Vist høit for alle Vinde!
Kald dine Sønner frem!
Mens Havets Bølger rinde,
Din Glands omstraale dem!

6.

Vai stolt ved Danmarks Strande,
 Vai stolt ved indist Kyst!
 Og ved Barbarens Lande
 Lyt stolt til Bølgens Røst!
 Den toner om din Hæder
 Og dine Kæmpers Priis,
 Og Heltene det glæder
 I deres Paradiis.

7.

See dem, du har tilbage,
 De blusse ved dit Navn,
 Vil for din Hæder drage
 Med Lyt i Dødens Favn.
 Uplettet skal du svinge
 Dig over Verdens Sø,
 Til Nordens Brynjer springe,
 Og Danmarks Hjerter døe!

B. S. Ingemann.

N° 46. Modersmaalet.

Moderato.

sempre sotto voce.

H. Rung.

1. Moders Navn er en himmelsk Lyd, Saa vi = de som Bøl = gen blaa = ner,

Mo = ders Røst er den Spæ = des Fryd, Og glæder naar Is = sen graa = ner;

Sødt i Lyt og sødt i Rød, Sødt i Liv og sødt i Død,

Sødt i Ef = ter = mæ = let!

2.

Modersmaal er det Kraftens Ord
 Som lever i Folkemunde,
 Som det elskes i Syd og Nord,
 Saa sjunges der sødt i Lunde,
 Sødt i Lyt og sødt i Rød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

3

Modersmaal er det Rosenbaand,
 Som Store og Smaa omslynger;
 I det lever kun Fædres Aand
 Og deri kun Hjertet gynger,
 Sødt i Lyt og sødt i Rød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

4.

Moderemaal er vort Hjertesprog,
 Kun løs er al fremmed Tale,
 Det alene i Mund og Bog
 Kan vække et Folk af Dvale,
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

5.

Moderemaal ved Drefund,
 Dg trindt i de grønne Lunde,
 Deilig klinger i allen Stund,
 Men deiligst i Pigemunde,
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

N. F. S. Grundtvig.

N° 47. Somagten.

Mel. Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

1.

En lille Blet, som Diet knapt opdager
 Paa Verdens Kort — er hele Danmarks Land;
 Men Havet, som dets trange Grændse drager,
 Gjør Landet stærkt og rig den danske Mand:
 Det slaaer et Hegn om vore Blomsterkyster,
 Som graadig Naboes Bælde rokker ei;
 Det vugger kostbar Kjøl ved sine Bryster,
 Dg aabner Mandens Mod saa vid en Bei.

2.

Dg ikke blot i Rummet, men i Tiden
 Har Havet vide ført den danske Mand.
 Viis mig en Kæmperække før, og siden
 Som den fra Bille op til Absalon!
 Dg Flagets Hæder skal vel evig strække,
 Gaaer Lykken end en enkelt Gang imod;
 Thi ingen Sky dets lyse Kors kan dække,
 Dets røde Dug ei plettes kan af Blod.

3.

Befignet være Danmarks evig unge
 Dg rige Brud, det frie, friske Hav,
 Med Heltedraper paa sin dybe Tunge,
 Med Heltelig udi sin dybe Grav!

Besfignet være Hver, som dristig følger
 Ud sine Fædres Bei til Magt og Roes
 Og møder Danmarks Fjende paa dets Bølger,
 Besfignet være hver en brav Matros!

C. Ploug.

N°. 48. Solger Danske.*

Tempo di marcia.

Joh. H. E. Hoffmann.

1. Vær hilset mit gam-le Fæ=dre-land! Du kjen=der mig vel ei gan=ste? En=

gang jeg var en navnkundig Mand, De kald=te mig Solger Danske.

2.

Med mig drev Lykken et underligt Spil:
 Hvert Barn mit Navn skulde kjende;
 Dog Mænd skulde troe, den Mand var ei til,
 Hvis Ry foer til Verdens Ende.

5.

Min Land med Folkets Slægter foer hen
 Dybt slumred den mange Gange.
 Med Folket den vaagner og kommer igjen
 Med Livet i Daad og i Sange.

3.

Mit Liv blev givet et selfomt Kaar:
 Det aldrig i Verden ophører,
 Og død kan jeg synes i tusinde Aar,
 Men dog i Løndom mig rører.

6.

Mit Navn hver Bonde kjender endnu,
 Og glad jeg rækker ham Haanden.
 Mit Levet kommer hver Dansk ihu,
 Som glædes ved Folkeanden.

4.

Jeg lever i Danstens Hjerte og Sind,
 Jeg lever paa Folkets Tunge.
 Kom ei jeg i Verdenskrøniken ind,
 Dog Skjaldene om mig sjunge.

7.

Du veed det, Landsmand! jeg er ei død:
 Med Kraft jeg kommer tilbage;
 Jeg er Din fuldtro Hjælper i Nød
 Paa Dannemarks gamle Dage.

B. S. Ingemann.

* Kan ogsaa synges efter Melodien til: Marst Stig han havde sig Døttre to.

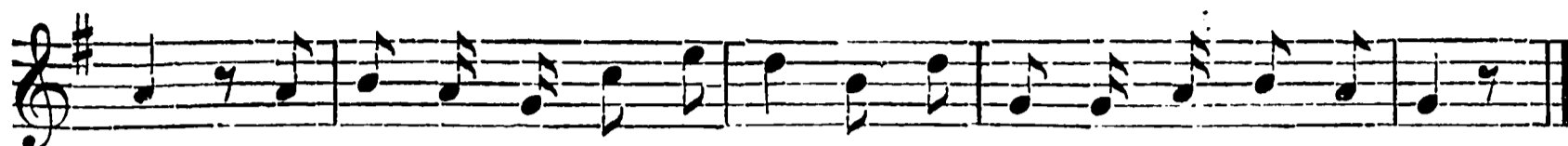
№ 49. Holger Danstes Mærke.

Allegretto.

J. C. Gebauer.

1. I al = le de Ri = ger og Lan = de, hvor = hen jeg i Ver = den

foer, Jeg fæg = ted med aa = ben Pande, For hvad jeg for Al = vor troer.

2.

En Drn var mit Hjelmmærke;
Paa Brynien stod Korsets Tegn;
Paa Skjold bar jeg Løverne stærke
I Hjerternes milde Segn.

3.

Naar Mænd jeg kasted min Handske,
Opflog jeg min Ridderhjelm;
De saae, jeg var Holger Danste
Dg ingen formummet Skjelm.

4.

Vil Dansten i Verden fægte,
Men dølgel Nafn og Navn,
Jeg veed, hans Mand er ei ægte —
Jeg tager ham ei i Favn.

B. S. Ingemann.

№ 50. Kong Frode og Gubben.

Andantino.

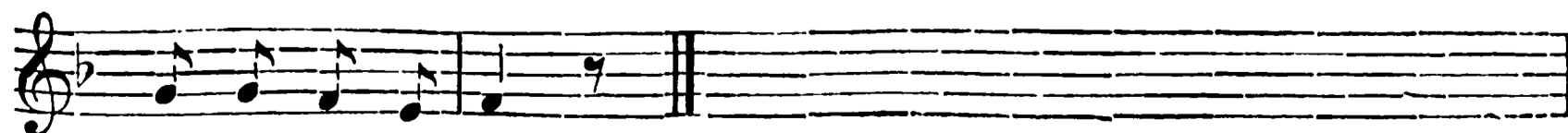
Danst Folkemelodi.

1. Kong Fro = de høit ved Gil = de sad, Kong Fro = de diero og snild; Bed

gam = mel Mjød og Skjalde = kvad, Bed gam = mel Mjød og Skjalde = kvad Han

blev saa hulb og mild.

2.

„Nu siger frem, I Dannemænd,
Nu siger uden Blu:
:: Hvo teede sig min bedste Ven ::
Med Kjæk og snedig Hu?

3.

Dg den, som meest har gavnet mig,
Det sværger jeg ved Thor,
:: Af dette Horn skal lædste sig ::
Her øverst ved mit Bord.”

4.

Flux mange Kæmper traadte nær
Dg priste deres Daad:
:: En talte om sit hvassse Sværd, ::
En om sit snilde Raad.

5.

Dg Leireborgen rundt gjenklang
Af Mod og Snedighed,
:: Dg Kongen fra sit Sæde sprang, ::
Saa glad han blev derved.

6.

Da saae han, at en Gubbe sad
Heel nederst ved hans Bord,
:: Dg ikke mod, ei heller glad, ::
Ei mælede et Ord.

7.

„Dg er Du, Gubbe, uden Daad,
Saa gaf, hvorfra Du kom,
:: Saa gaf og end i Qvindegraad ::
Din usle Alderdom.”

8.

„Ei Skjændsel blegede mit Haar,
Thi Retsfind var mit Navn,
:: Dg ei jeg for min Konge staaer ::
Foruden Daad og Gavn.”

9.

Da Gullands Fylkekonge sig
Mindst ventede sin Død,
:: Mod ham, Din Gjæst, Du øved Svig ::
Dg ham at dræbe bød.

10.

Men jeg til Høibords satte ham
Dg lod i Fred ham gaae,
:: At Fred egod ei Meen og Skam ::
Af Manddrab maatte faae.”

11.

„Nei ikke er Du uden Daad.
Kom hid, kom hid, thi den,
:: Som styrer Kongens onde Raad, ::
Er Kongens bedste Ven.”

Schack Staffeldt.

N°. 51. Uffe den Spage.

(Mel. Saa kæmped de Helte af anden April.)

Con moto.

F. L. W. Kunzen.

1. Kong Bermund den Gam-le, af Al-der-dom blind, Men klog paa de

frem=far = ne Da = ge, Ved Ei = de = ren sad med Be = tynning i

Sind, Han sør = ged for Uf = fe hin Spa = ge.

2.

Han havde ei meer end den eneste Søn,
 Og ham kaldte Alle den Dumme.
 Et Mandigheds Ord, som han nemmed isøn,
 Var dog faret ud af den Stumme,

3.

Og Uffe, han stod nu mod Tydskerne to
 I Holmgang, hvor Eideren strømmer,
 Og Vermund den Gamle, han græd og han lo,
 Som Barnet, der underfuldt drømmer.

4.

Den Gamle, han sad paa den yderste Kant
 Af Dannemarks Rige, det gæve,
 Og det var hans Forsæt, om Tydskerne vandt,
 Han vilde det ei overleve.

5.

Han hørte det fløite i Luften som Stær,
 Han hørte det knitre som Lynet,
 Da kjendte han Skræp, sit opgravede Sværd,
 Trods Skaden, han havde paa Synet.

6.

Velkommen igjen fra de Døde! sa'e han.
 Og indad sig flytted en Tomme,
 Han tænkte: skjøndt ei paa den yderste Rand
 Tidnok kan i Graven Du komme.

7.

Han hørte det fløite i Luften paany,
 Han hørte det knitre som Lynet,
 Da sprang han fra Tue, da kvad han i Sky:
 Nu Sagnet hos mig gaaer for Synet!

8.

Nu Tydsterne begge laae døde som Sild,
 Dg Uffe stak Sværdet i Skede,
 Dg Rygtet om Seieren foer som en Ild
 Fra Eider i Nør over Hede!

9.

Dg Dannemark jubled fra Hav og til Hav,
 Saa Bladet sig underlig vender,
 Dg Uffe til Thronen, som Frode til Grav,
 Hans Bondemænd bare paa Hænder.

10.

Saa gif det ved Eider i ældgammel Tid,
 For lang er med Tydskten vor Trætte,
 Dg der immer saa, naar os Lykken er blid,
 Med Tydskten vi komme tilrette!

N. F. S. Grundtvig.

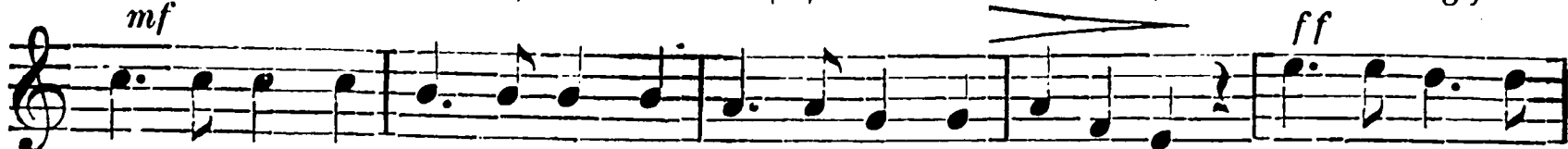
N° 52. Bjarkemaal.

Maestoso.

Joh. H. E. Hoffmann.

1. Sol er op = pe, Skovens Top = pe Glim = re alt som Gimmles Dag;

Bud os bringer Ha = ne = vin = ger, Ha = ne = gal om klaren Dag. Vaagner, vaagner

danste Hel = te! Springer op og spænder Bel = te! Dag og Daad er Ræm = pe = riim!

2.

Høit det gjalder,
 Luren kalder
 Ræmper op af Morgenblund,
 Stolper knage,
 Luer brage,
 Blusfe over grønne Lund.
 Vaagner! ei til Gammens Tale,
 Viin og Smil i Kongesale!
 Gildurs Leeg er nu for Haand!

3.

Rolf kan blegne,
 Bjærke segne,
 Hjalte svømme i sit Blod,
 Leires Buer
 Kan i Luer
 Synke ned for Hjartvars Fod;
 Han dog Marken ei beholde,
 Før de Emmer vorde kolde,
 Dræber ham den sidste Gnist!

Sol er oppe,
 Skovens Toppe
 Glimre alt som Gimles Tag;
 Bud os bringer
 Hanevinger,
 Hanegal om klaren Dag.
 Vaagner! vaagner danske Helte!
 Springer op og spænder Belte!
 Morgenstund har Guld i Mund.

Bjarkemaalets Efterklang ved Grundtvig.

N° 53. Thorvald Bidforle.

Andante con moto.

Joh. Hartmann.

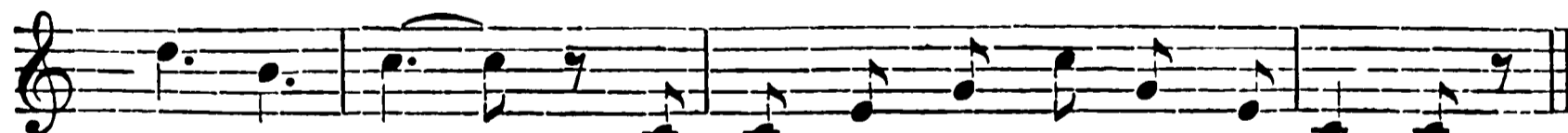
1. Svend Tveffjæg hav = de sig en Mand, Som Thorvald hed; 3

Le = ding rast og bold var han, Men blid i Fred! Hans Snekker sei = led

vi = de om Fra Havn til Havn, Dg gjor = de hvor som = helst de kom Be =

rømt hans Navn. Men Thor = vald har red = det sin Kon = ge.

2.

Han kjøbte Fanger gav dem fri,
 Dg klædte dem,
 Dg sendte Mænd fra Slaveri
 Til Huus og Hjem.
 Dg mangan Dlding fik sin Søn,
 Sin Alders Trøst,
 Dg mangan Mø sin Beiler skøn,
 Sin Ungdoms Lyst.

3.

En ærlig Kamp var Thorvalds Fryd,
 Høit var hans Mod,
 Men aldrig dhypped han sit Spyd
 I Svages Blod.
 Han fulgte Svend paa mangt et Tog
 Med Herreskjold,
 Dg hans Nærværelse forjog
 Al grusom Bold.

4.

De heised-Seil i høien Kaa,
 Det var Kong Svend,
 Han færdes over Bølgen blaa
 Med fine Mænd,
 At gjæste Bretland var hans Agt,
 I Land han steeg,
 Og alting for hans Overmagt
 Tilbageveeg.

5.

Men Bretlands Hertug ikke sov,
 Han samlede
 En talrig Hær i mørken Skov
 Af Ryttere.
 Den danske Trop kom ilde an
 Ved denne List,
 De bleve fangne Mand for Mand,
 Og Svend tilsidst.

6.

„Dg hør Du Fangesfoged fin,
 Og mærk mit Bud,
 Du skynde Dig i Taarnet ind,
 Før Thorvald ud;
 Ei sømmer Bolt og Fængsel den,
 Hvis tappre Haand
 Har løst saa mangen fager Svend
 Af Trældoms Baand.“

7.

Strax kom til Taarnets Dør en Mand
 Med dette Bud.
 Men Thorvald svor en Eed paa Stand:
 „Jeg gaaer ei ud!
 Jeg fri, og Kongen blive her
 I fremmed Bold!
 Nei da var Thorvald aldrig værd
 At løfte Skjold!“

8.

Saa stor er ædle Sjæles Magt!
 Enhver blev fri
 Paa Thorvalds Bøn, og for den Agt,
 Han var udi.
 Dg aldrig glemte siden Svend
 At vise sig
 Imod sin Ungdoms brave Ven
 Taknemmelig.

9.

Svend Tveskjæg sad hos Ol og Mjød
 Med Konger fleer,
 Dg klappede paa Hynde blød:
 „Sid Thorvald her!
 Din Fader styred aldrig Land
 Som een af os,
 Men den er Jarl og Edelman,
 Som naaer Din Roes;
 Thi Thorvald har reddet sin Konge!“

G. Storm.

Nr. 54. Bisp Wilhelm og Kong Svend.

Andantino.

A. P. Berggreen.

1. At nær ved Kir = te stan = der Slot, Det kan sig sag = tens søi =

e; Men Haand i Haand man Bisp og Drot kun sjel=dent scer for Di =

e. Dog Danmark saae som Ven hos Ven Vil=hel=mus Bisp og Kon=ning

Svend. De Venner e - ne lig=nes kan Ved Da=vid og hans Jona=than.

2.

Allt med de Venner Verden saae
Saa underlig en Handel; —
Hvad aldrig Verden kan forstaae,
Det er de Frommes Bandel:
De tugte meest, hvem de har kjær,
Det kalder Verden Daarefærd;
De følges ad i Død og Grav,
Det kalder Verden Galenskab.

3.

Bisp Willum stod i Kirkekor:
„Nu graver flink, I Svende,
Dg graver bredt; thi brat i Jord
Skal sænkes Rister tvende;
Dg hvile vil jeg hos Kong Svend
I Gravens Skjød, som Ven hos Ven.“
— De Venner ene ligned kan
Ved David og hans Jonathan.

6.

„Han hviler blødt og sover sødt!“
Saa hviskede de Klærke;
At Regemet var koldt og dødt,
Tilfidsst de fik at mærke;
Dg med sin Raabe, med sin Stav,
Hans Liig før Kongens kom i Grav,
— De Venner ene ligned kan
Ved David og ved Jonathan.

4.

Dg det var Rigets gode Mænd.
De ginge med den Døde;
Den Bisp uddrog med Klærk og Svend
Det Kongelig at møde;
Det blev saa underlig en Færd,
Han mødtes med den Herre kjær,
Allt som hos Gud man tænke kan,
At David mødte Jonathan.

5.

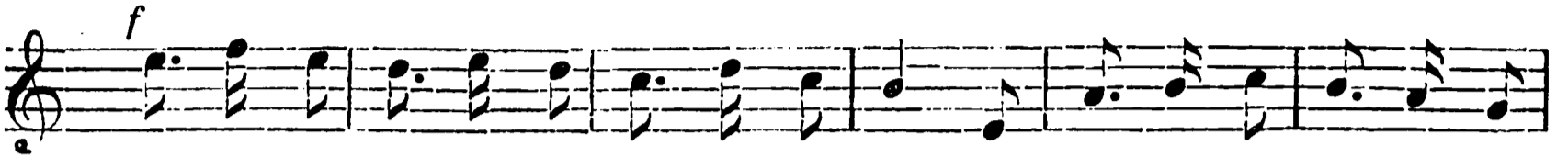
Han bredte ud sit Klædebon
Dg knælede med Smerte;
Mod Himlen løfted han sin Haand,
Til Himlens Gud sit Hjerte;
Han bad saa inderligt og tyst,
At Engle hørte det med Lyst; —
De Sjælen bar saa sagte hen; —
Hos Gud den fandt sin Hjertensven.

No. 55. Niels Ebbesen.

Andantino quasi allegretto.

1. Om Dannemarks Rvi=de der fød en Sang saa sør=ge=lig:
Der var in=gen Konning i Dan=ne=vang, men Borger=frig.

Dansten var fred=løs i Skov og paa He=de, Her=rer vi hav=de af

Him=me= lens Bre=de, For Tyd=ster=ne re=ves om Danmark.

2.

Det voldte en Konning saa svigefuld
Som Skum paa Vand,
Det voldte to Grever af Jettefuld,
I Holsterland;

Mange om Skylden og Flere om Skaden,
Fjenden paa Borgen og Falskhed paa Gaden,
Da Tydsterne reves om Danmark.

3.

Grev Geert var en Ræmpe, en Hals
fuldhaard,
Som Staal og Jern,
Dg Krigsmænd der strømmede til hans Gaard
Fra nær og fjern;

Alt ing han voved for lidet at vinde,
Spared som Nelden ei Ben eller Fjende,
Dg Tydsterne reves om Danmark.

4.

Grev Hans var en Kræmmer holdt Huus
i Kiel,
Med Høg og Hund;
Han kaldtes den Milde, for evigt Smil
Var om hans Mund;

Ræven i Skoven og Ulven paa Hede,
Herrer vi havde af Himmelens Brede,
Da Tydsterne reves om Danmark.

5.

Niels Ebbesen var sig en Riddersmand
Paa Nørre riis,
Dg aldrig forstummer i Hedeland
Den Herres Priis;

Han tog af Dage den fullede Greve,
Fri vilde han enten døe eller leve,
Da Tydsterne reves om Danmark.

6.

Den fullede Greve drog op i Nør
I Herrefærd,
Han rykkede frem, som han pleied før
Med Ild og Sværd;
Tyderne alle fra Randers til Ribe,
Dandse han fød efter Holsternes Bibe,
For Tydsterne reves om Danmark.

7.

„Niels Ebbesen!“ sagde Grev Geert paa
Tydsk:

„Din Frist er kort;
Bil ikke i Galgen Du lære Tydsk,
Saa pak Dig bort!
Skam skal Du faae med Herr Bugge paa
Halden,
Hvormange Heste I saa har paa Stalden,
For nu raader Tydskten i Danmark!“

8.

Niels Ebbesen svared et Ord i Hast:
 „Hæng Thy og Skjelm!
 Men hæng ingen Ridder, før Sværdet brast.
 Med Skjold og Hjelm!
 Bogt Dig for hvem Du til Fredløshed
 dømmer!
 Langt ei fra Børn og fra Hustru jeg rømmer,
 Mens Thydsterne rives om Danmark!”

9.

Med Thydskere vrede i Tusindtal,
 I Kammen kry,
 Den fullede Greve drog ind med Bral
 - I Randers By;
 Ilde han trued og værre det tegned,
 Kvinderne bæved og Børnene blegned,
 For Thydsterne rives om Danmark.

10.

Niels Ebbesen foer da i Harnisk brat
 For Landefred,
 Han gjæstede Greven en Foraarsnat,
 Og Sværdet beed;
 Fri vilde han enten døe eller leve,
 Livet han tog af den fullede Greve,
 Da Thydsterne rives om Danmark.

11.

Sig hævned de Holster ved Skan-
 derborg,
 Der faldt vor Helt,
 Og sjunget der blev om Jyllands Sorg
 Ved Sund og Belt;
 Aldrig hans Minde dog lægges i Mulde,
 Han stod i Spidsen for Thyderne hulde,
 Da Thydsterne rives om Danmark.

12.

Forgangue er siden femhundred Aar
 I Lyst og Rød
 End Dannebrog vaier og Danmark staaer
 I Aften rød;
 Kappes nu alle smaa Fugle i Lunden;
 Nu er til Sang om Niels Ebbesen Stunden.
 Lad Thydsterne græde for Danmark!

N. F. S. Grundtvig.

N° 56. Kong Waldemars Jagt.

Allegretto.

N. W. Gade.

1. Paa Sjølunds fag = re Slet = ter Ved D = ster = sø = ens Bred, Hvor

Sto = ven Krandsø flet = ter Om Engens Blomster = bed, Hvor Søl = ver = til = den

gli = der Nu ved Nu = i = nens Fod, — Der stolt i gam = le Ti = der En
Kon = ge = bo = lig stod.

2.

I Borgens gyldne Sale
Sig rørte muntert Liv,
Der hørtes skjæmsom Tale
Og lystig Tidsfordriv.
Kong Baldemar der bygged
Saa fast sit Kongehuus,
Som det hans Liv betrygged,
Til Verden sank i Gruus.

3.

Med lystig Jægerstare
Paa hviden Ganger fløi
Den Konge tit med Fare
Genover Stub og Høi;
Men i den raske Glæde
Bed Jægerhornets Klang
De glemte tit at bede
Og høre Messesang.

4.

— I Muld for længe siden
Kong Baldemar er lagt,
Men sælsomt gjennem Tiden
Gaaer Sagnet om hans Sagt.
Tit forser arme Bonde
Sig end paa natlig Sti,
Hvor Jægere og Hunde
Sam suse vildt forbi.

N° 57. Christiern den Andens Bise.

Andante.

Th. Fanger.

1. Al = le smaa Fug = le i Sto = ven er D = ver Hø = ge = ne fø = re de
Kla = ge: De ri = ve af dem baa = de Fjer og Duun Og vil dem af Sto = ven

ja = ge. Men Dr=nen byg=ger i Fjel=det ud.

2.

Saa fløi de op i Egetræ,
Om Raad at spørge og søge,
Hvordan de skulde en Konning faae,
Der kunde dem frie fra Høge.

3.

Derom da sang en lille Fugl,
Det var den usle Krage:
„Vi keise til Konge den gamle Drn,
Da faae vi gode Dage!“

4.

Dg det var alle de Fugle smaa,
De gav dertil deres Minde,
Dg Fuglekongen da blev den Drn,
En bedre var ei at finde,

5.

„Det,“ svared i Hast den stolte Høg,
„Tilstede vi ingenlunde,
Skal Konning være den gamle Drn,
Vi alle maa gaae tilgrunde.“

6.

Der han det spurgte, den gamle Drn,
Han blev saa harm i Huen,
Dg slog saa til den stolte Høg,
Som Høg slog før til Duen.

7.

Derover glædtes de Fugle smaa,
De sang hver med sin Stemme,
I Lunden var Fryd og Fuglesang,
Mens Drnen selv var hjemme.

8.

Men sammen da foer den Høgehær
De skjulte baade Mark og Enge:
„Nu lader os fare i Flok til Lund,
At lyse den Drn til Senge!“

9.

Vel Duen fløi til den gamle Drn,
Dg vared ham ad hans Skade,
Sun sagde: „Nu kommer den Høgehær,
Du lave dem Birtingsbade!“

10.

Dertil dog svared den gamle Drn,
Mens begge hans Dine runde:
„Formange Muus de bide en Kat,
Thi maa jeg rømme af Lunde!“

11.

Fra Skoven da fløi den gamle Drn,
Det timedes saa ilde,
Dg alle de andre Fugle smaa
De fore om Raad saa vilde.

12.

Nu sidder Høgen i Egetop,
Dg breder han ud sin Binge,
Men alle de andre Fugle smaa
Dem Sorrig og Nød mon tvinge.

13.

Nu Kragen sidder paa baren Kvist,
Ei mere den Høgen undte,
Dg Uglen flyver i stor Uro,
Sig skjuler i Elletrunte.

14.

Nu Biben med sin høie Top,
 Hun dukker i Agerrene,
 Og alle de Fugle som kvad i Lund,
 De tie saa kvær som Stene.

15.

Der er nu Sorrig og Graad i Lund,
 Hvor før var Fuglesange,
 Mig ynkes over de Fugle smaa,
 De Dage dem gjøres saa lange.

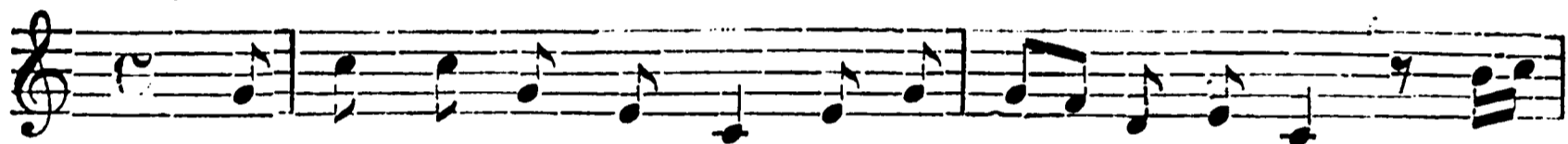
16.

Gud hjælpe ham den gamle Orn,
 Som flyver paa vilden Hede!
 Han veed sig hverken By eller Bæ,
 Hvor han kan bygge sin Rede.
 Men Ornen bygger i Fjeldet ud.

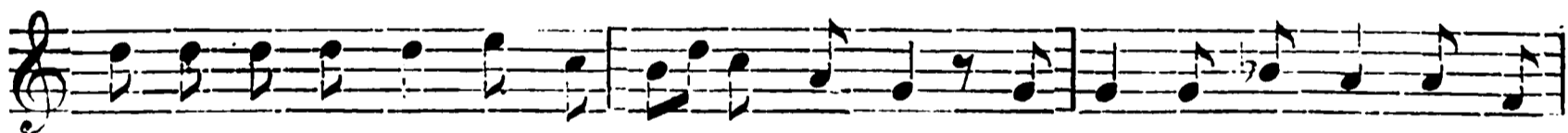
N° 58. Hans Tavsens.

Allegretto.

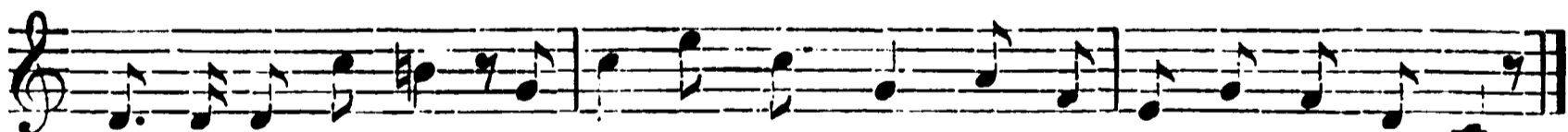
Dansk Folkemelodi.

1. Paa La = ve Bon = des A = ger ved Bir = fen = de By, Der

gik en lil = le Plovdreng og sang un = der Sky. Han mes = sed, som Klærken, og

drev paa tre = ven Hest: „Gud gi = ve Hans Plovsføring kun = de bli = ve Præst!“

2.

Bag Ploven nikked Bonden, han lytted dertil:
 „Hver Purk kan blive Bisp, naar Vorherre kun vil.
 Løb ei Morten Borup fra Plov og Bondehørs?
 Nu tugter han Bilte til lærde Mænd i Mars.“

3.

Det var hiin lille Plovdreng fra Birkinde By,
 Hans Navn fløi over Danmark med folkeligt Ry:
 En dansk Morten Luther, han stred med Ordets Sværd,
 Og seired med Anden i Hjertefolkets Hær.

4.

Ret aldrig nogen Blovkjøring drev det saa vidt,
 Han stoled paa sin Gud, paa sig selv dog kun lidt;
 Den Dag han ei kæmped med Modgang eller Nød,
 Han frygted, Guds Raade, som før, ei til ham flød.

5.

Den Dag de stolte Bisper i Fængsel blev bragt,
 Guds Ord var paa Guds Alter af Bondehaand lagt.
 Da Folket var frelst, og udslukt det bittere Had,
 Hans Tavsen i Ribe paa Bispestolen sad.

6.

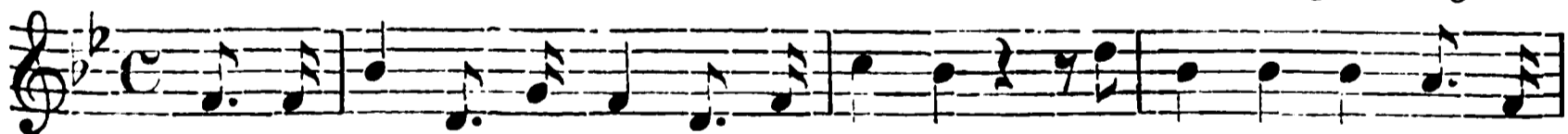
Men meer end alle Bisper i Dannemarks Land
 Siin Bondesøn han sørged for Kvinde og Mand,
 Ret aldrig hans Navn skal i danske Hjerter døe,
 Saalænge der ringer en Klokke over D.,

B. S. Ingemann.

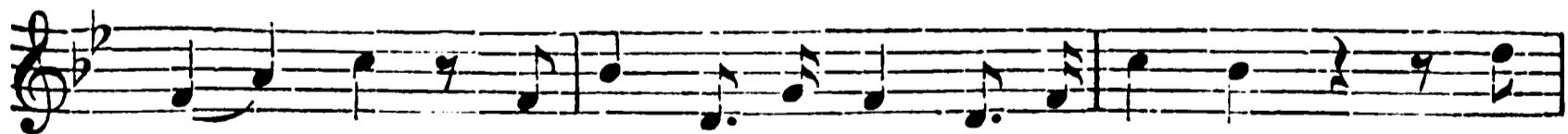
N°. 59. Slaget paa Kolberghede.

Moderato.

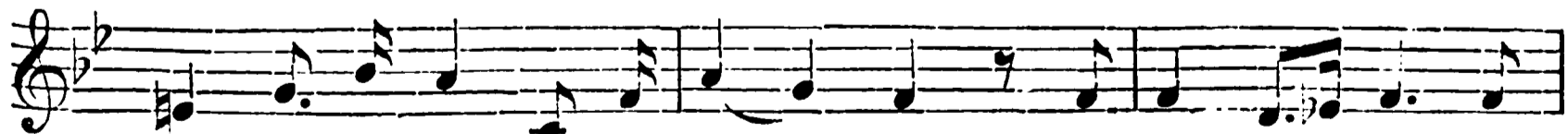
H. Rung.

1. Stemmer i, thi nu vil = le vi sfun = ge! Mens Fjerde Christian var

Ron = ge, Da fri = ge = de Svi = ar og Da = ner Alt

ef = ter de for = ri = ge Ba = ner: Og der gaaer Dands paa

vil = de = ne Hav, Saa mangan En dand = ser sig der i sin Grav.

2.

De mødtes engang og til Dysten
Ei langt fra femerste Kysten;
Med Bosler af Jern de trilled,
Om Lemmer og Livet de spillede.

3.

Da kom der fra Fjenden en Kugle,
Den gav baade Rifter og Bule!
Omkring fløi saa vide de Splinter; —
Det var en Salut uden Finter.

4.

Da var der at skue et Under:
Slet ingen fornam sine Bunder;
Om Broder og Ben monne falde,
For Kongen kun sørged de Alle.

5.

Men daanet kun var han en Kjende,
Han reiste sig brat overende.
Paa Sværdet han støttede Haanden
Og vifted sig Blodet af Panden.

6.

„Griff op! mine Søgutter flinke!
Baany lader Lynene blinke!
Baany lader Tordenen skralde!
Baany lader Hagelen falde!“

7.

Den faldt under Torden og Lynen,
Mens Blodet løb Kongen i Brynen,
Men, længe før Dag var udrunden,
Den blodige Seier var vunden.

8.

End see vi paa Rosenborg Klædet,
Som kongeligt Blod haver vædet.
Tohundrede Aar ei udsletter
De kostbare purpurne Pletter.

9.

Hvi skulde da Tiden hiin stærke
Udslette os Dansthedens Mærke?
Hvi skulde fra Bandet vi drives?
Hvi skulde paa Landet vi lives? —

10.

Tidsrøsten jo haver os vækket:
„Hur ud! alle Mand nu paa Dækket!
Formerer den trofaste Kjæde!
Da kunne med Lyst I fremtræde,
Om der gaaer Dands til Lands eller Bands,
Da vinde I Seierens straalende Krands.“

St. St. Blicher.

N° 60. Cort Adeler.

Andante con moto.

A. P. Berggreen.

Cort A = de = ler var sig en Helt saa stærk, hans Ry foer saa vi = de om

Ran=de ; Han ø=ved saa mangent et Manddomsværf Alt ved de fremme=de Strande.

2.

I Myklegaard hørtes hans Navn med Skræk,
De Tyrker kun lidet ham hued,
Han slog saa mange med Sværdet kjæk,
Fem Tusind med Rænker han kued.

3.

Bed Tenedos toned hans Seiersfang,
Mens enlige Snekke han boded ;
Da kom Herr Ibrahim, stærk og lang,
Af Harmen den Muselmand gløded.

4.

Med tusinde Mand han mod Helten foer,
Ham tyktes Seiren alt vunden ;
Paa søndrede Snekke de sprang ombord,
Dg raabte paa Christenhunden.

5.

Paa Dækket der øves saa haard en Færd,
Saa mangan Christenhelt bløder.
Cort Adeler slynger sit gode Sværd,
Han slux den Muselmand møder.

10.

Nu ligger Helten i sorten Muld,
Han fløver ei flere Bander ;
Men Dannemark gemmer end, tro som Guld,
Hans Navn, hans Sværd og hans Banner.

B. S. Ingemann.

N° 61. Veder Syv.

Allegretto.

Joh. H. C. Hoffmann.

1. „Gammel Ven og gam=mel Bei“ — fi = ger fol=fet — „svi = ger ei ;“

Dg hvad Folk fra Slægt til Slægt Si = ger høit med al = le Mun = de

Det har Grund, og det har Bægt, Maa for = glem = mes in = gen = lun = de.

2.

„Morgenstund har Guld i Mund;“
— Tidlig i vor grønne Lund
Peder Laale Isen brød,
Sanked op og heied sammen
Gamle Ord, som bedst de lød,
Som i Alvor saa til Gammen.

4.

„Tiden gaaer, og vi gaae med;“
— Peder Sny i Hellested
Med sin store Ordsprogsstat
Gaaer dog aldrig meer af Minde,
Mens man „spytter og ta'er fat,“
Dg gjør meer end Bøllsepinde.

3.

Laales Bog med gamle Ord
Laa som Guldet under Jord;
Danstien kaldtes Bondesprog,
Kun Latinen var i Bælten;
Peder Sny med Laale dog
Harde lyst „at saae til Hælten.“

5.

Nei, til Tydsterne „gjør Raal“
Paa vort danske Modersmaal,
Om de ogsaa sprang i Flint,
Prises skal i Bøgelunde
Han, der stod, som Stevens Flint,
For de gamle Ord i Munde.

N. F. S. Grundtvig.

N° 62. Jver Hvidtfeldt.

Con moto.

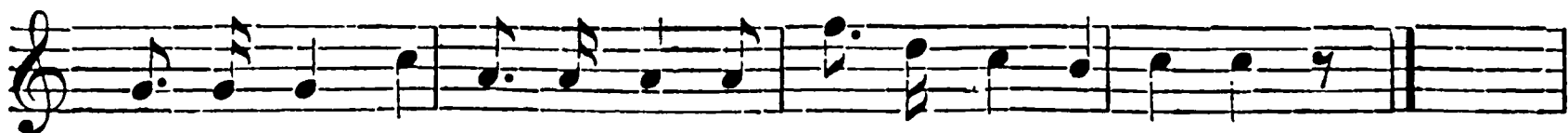
Folkemelodi.

1. Bort Fø = de = land var al = tid rigt Paa ra = ske Or = logs = hel = te,
Der an = saae Tap = per = hed som Pligt, Dg skjald ei, naar det gjæld = te.

Saa var vor Juel, vor A = de = ler, Bor Tor = denskjold og man = ge fleer. — Bort

Fø = de = land var al = tid rigt Paa ra = ske Or = logs = hel = te.

2.

Men fremfor alle Hvidtfeldt kan
Den Uforsagte hedde.
Hvo saae sin Død saa vis, som han,
Dg gif i den med Glæde?
Dg aldrig han forglemmes skal!
Han frelste Flaaden ved sit Fald.

3.

Saa haard en Kamp der monne staae,
De Fjender var saa mange,
Men Fjenden næst Herr Hvidtfeldt laae,
Den Helt var aldrig bange,
I hele Flaaden Ingen slog
Som Hvidtfeldt med sit Dannebrog.

4.

Men, som vor Hvidtfeldt mandigst slog,
Dg Lag paa Lag dem sendte.
Hans gode Skib, hans Dannebrog,
Dets egen Ild antændte.
„Kap Anker, Hvidtfeldt! fly til Land!
Bed Flugt Du Livet frelse kan!“

5.

„Nei!“ — lod hans Svar — „fly vi derhen,
Staaer Danmarks Flaade Fare;
Dg skulde Danske vove den,
For eget Liv at spare?
Døe skal vi, men vi hævnnes maae;
Til sidste Vandedrag vi slaae!“

6.

„Til sidste Vandedrag vi slaae!“
Hans Sømænd rask gjentog.
De Ild og Død rundt om sig saae,
Men uforsagt de sloge,
Til Ilden ind i Krudtet brød,
Dg alle døde Helte død.

7.

Dg aldrig uddøe Hvidtfeldts Roes,
Hans kjække Sømænds Minde!
Gid de i hver en dansk Matros
En værdig Landsmand finde!
Naar Fædrelandet kalder os,
Som de vi hyde Døden Trods!

K. L. Rahbek.

Nr. 63. Rise om Carl Jessen.

Allegretto.

Folkemelodi.

Dg det var Carl Jess = sen den gæ = ve Mand, Han pløi = ed at =

lan = ti = ste Bøl = ge; Da kom der to Brit = ter og du = ved ham

an, Jeg vil ldet ret it = te for = bøl = ge.

2.

De talte ham til med tordnende Røst,
Men ei var han seen til at svare;
Thi, ene mod to at prøve den Dyst,
Det tyktes ham slet ingen Fare.

3.

De bretlandske Svende gav Skud paa Skud,
Men Carl holdt dem mandig fra Livet;
Han sparede ikke paa Lod og Krudt,
Men dygtige Lag blev dem givet.

4.

Saa heised han Seil i høien Aaa,
Dg ønsted St. Thomas at vinde;
Han vidste at seile og vidste at slaae,
Det maatte vel Britten befinde.

5.

Med blodige Bander og hullede Skrog
De vendte med Skammen tilbage;
Men hædret og høit vaier Dannebrog;
Ei Britten det mægted at tage!

Schmidt.

N° 64. Ved Frederik den Sjettes Død.

Mel. Dronning Dagmar ligger i Ribe syg.

Andante.

dolce

Enfælte Stemmer.

Paa sin Lig = seng lig = ger Kong Fred = rik hvid; Fra Bug = gen var hans Pu = der

haar = de. Dan = sten ham glemmer ret in = gen Tid; Vel = sig = net hans Navn skal

Kor.

vor = de. Ak! for Kon = gen rin = ge Danmarks Klok = ker.

2.

Var ham Kronen tung, blev ei Hjertet haardt.
Gud saae, hvad Sorg han maatte døie:
Skuffed ham Lykken, veg Blæden bort,
Det skulde hans Sjæl ei bøie.
Nu for Kongen ringe Danmarks Klokker.

4.

Han var mild: han stod ved sin Faders Haand
I Folkets arnebundne Dage;
Mildelig løste han Bondens Baand,
Dg rørtes ved Negerens Klage.
Nu for Kongen sørge fri Mænds Sønner.

3.

Han var dansk som Danrigets bedste Mand,
Dg Retsfunds Krone har han baaret.
Jævn var hans Tale og Tanken sand,
Dg Sindet saa lyst som Haaret.
Nu for Kongen ringe Danmarks Klokker.

5.

Han var født og baaren til Kroner to:
Den ene skulde han kun bære:
Lykken var ham falsk, men hans Folk var tro,
Dg gammel blev han med Ære.
Nu for Kongen sørge Danmarks Sønner.

6.

Han var fast. Han standed i Keisersal;
 Ret aldrig Danstien skal det glemme:
 Danrigets deiligste Bang og Dal
 Han værnede med mandig Stemme.
 Nu for Kongen sørger Danmarks Hjerte.

7.

Han var viis. Han satte til Folket Tid:
 Han saae, hvor Kræfter laae i Dvale;
 Tungebaand led han ret ingen Tid,
 Om Lov bød han Folket tale.
 Nu for Kongen sørger Folkets Hjerte.

8.

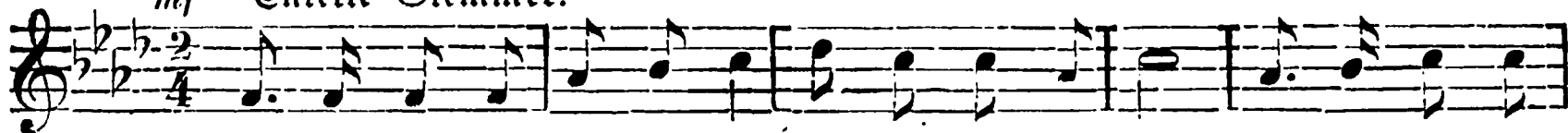
Sjette Fredrik havde os alle kjær:
 Ham skinned Kjærlighed af Die,
 Fattigmand traadte hans Trone nær;
 Gud glæde hans Sjæl i det Høie!
 For vor Fader ringe Danmarks Klokker.

B. S. Ingemann.

N° 65. Slaget ved Slesvig.

Con moto,

Færøist Melodi.

mf Enkelte Stemmer.

1. Paa = ste = klof = ten ki = med mildt Fra den dan = ste Kyft, Meld = te o = ver

f Kor.

Lan = de Dog om saa haard en Dyft. Slut = ter Kreds og staaer fast,

al = le dan = ste Mænd! Gud han raader, naar vi fan = ge Seir i = gjen.

2.

Listet var i Mulm og Nat
 Sid den tydske Hær,
 Anap de danske Dreng
 Fik Tid at spænde Sværd.

3.

Uabent Bryst var Landeværn,
 Mod var Danstens Skjold;
 Tydsken maatte bygge
 Af egne Vig sin Vold.

4.

Kuglen peb og Sværdet sang
 Til Kartovers Brag;
 Tydsken maatte lære
 Det danske Sprog den Dag.

5.

Over Thyras brystne led
 Blod i Strømme randt,
 Tydsken maatte kjøbe
 Hel dyrt hvert Fjed han vandt.

6.

Begen er for Dvermagt
Liden Flok tilsidst;
Men af Danmarks Vre
Den haver Intet mist'.

7.

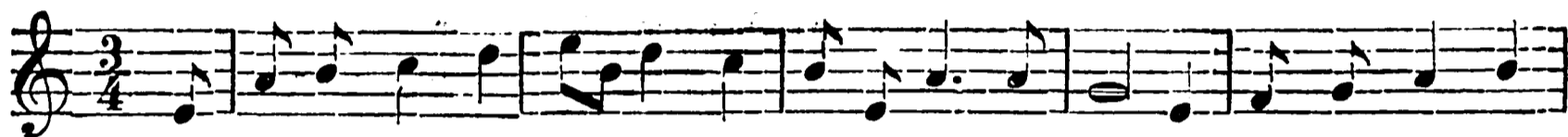
Blegnet er saa mangen Kind,
Færre er de Faa;
Men for Danmarks Vre
Vi end er nok at flaae.

C. Ploug.

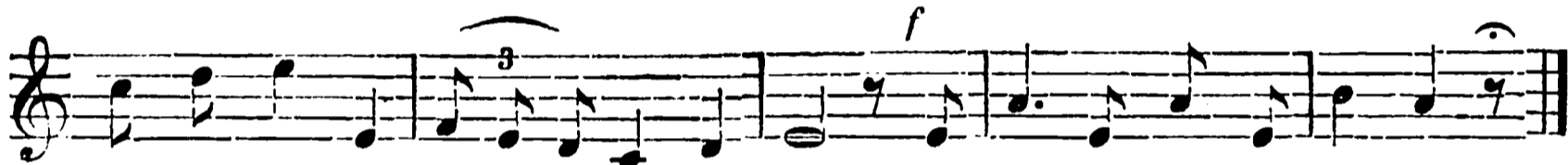
N° 66. Slaget ved Frederiks.

Moderato.

S. Rung.

1. Det var en Sommer-morgen, Før Solen stod i Øst, Gik Dansten til sit

Dagværk ud At hø-ste en blo-dig Høst. I = dag maa In-gen vi = ge!

2.

Før Fuglesangen vaagnet
Lød Hurraraab i Sky,
Dg Røgen laa i tætte Lag,
Som Dug i Morgengry.

4.

De Lydske stod bag Boldes
Dg Ballisaders Hegn;
De Danske gik med aabent Bryst
Mod Fjendens Kugleregn.

3.

Imellem os og Fjenden
Var lagt en aaben Grav;
De Danske sprang i Graven ned,
Men de stod op deraf.

5.

Tak være dem, som førte
Vor Hær til Fjendens Leir!
Dg Tak hver Mand, som fulgte dem
I Liv og Død til Seir.

6.

Tak Rye, tappre Fører
For vore Faldnes Trop!
Dit sidste Ord paa Vrens Dag
Har Saga tegnet op:
„I dag maa Ingen vige!“

Bødcher.

No. 67. Slaget ved Idsted.

Andante con moto.

Dansk Folkemelodi.

1. Hr. Wil = le = sen drager til Id = sted frem, Dg slaaer han der si = ne

Lei-re: Nu skal vi føl=ge de Dan=ste hjem Dg vin=de drabe=li = ge Seire!

2.

Dg lyster os Dansken at gjæste her,
Det skal ham vel fortryde;
Vi meie ham ned med skarpe Sværd,
Dg lade hans Hjerteblood flyde.

3.

Til Høire Vand — og Skov foran
— Dg Nøse til venstre Side,
Dg vældige Bolde med Tand ved Tand;
Lad komme hvem an tør bide.

4.

Dg kunde han flyve som Fugl i Sky,
End i Luften vi ned ham knalde,
Før Dansken skal komme til Slesvig By,
Før skal Himlen paa Jorden nedfalde!"

5.

Men Dansken han kom, han voved den Dyst,
Dg han foer just ikke med Lempe.
Han ændsed ei Skud, men Bryst mod Bryst
Han lysted mod Tydsken at kæmpe.

6.

Dg Dansken han trængte sig nærmere nær,
Skjøndt Beien var trang; og blodig.
Hr. Willefen krysstet i Harm sit Sværd,
Han var ikke mere saa modig.

7.

Hurra for Danmark! — alt høiere lød —
Hurra! gennem Skov over Enge,
Fremad i vildene Fart de brød —
De stormed, de danske Dreng.

8.

Hurra for Danmark! Fremad! Hurra!
Fremad! om end Tusinder falde!
Da skyndte sig Holsteren bort derfra,
Dg Willefen forrest af Alle! —

9.

— Nu sidder Dansken i Slesvig By,
I den tomme Forræderrede;
Dg Idsted-Seieren breder sit Ry,
Mens Tydsken skummer i Brede.

10.

Nu bygges paa Dannevirke igjen,
Dg Ledet hænges ilave:
Lakket være de gjæve Mænd,
Som værned for Danmarks Have!

11.

Dg Idsted-Seierens Ry skal gaae
Saavidt som Tiderne stride!
Dg Danmarks Rige skal vel bestaae,
Mens Sønerne saa tør stride!

Hav Tak, Du Herre! som var vort Skjold,
 Du gav os Seier at vinde!
 Bestjærm os stadig mod Tydskens Bold,
 Som Du skjærmed os dennesinde.

K. Karstensen.

N°. 68. Hr. Selgesens Vise.

Andante con moto.

H. Rung.

1. Hr. Wil=le=sen ag=ter sig - ud paa. Vi = sit 3 tid = li = ge Morgen=

sun = de; End=nu har han ta = get sin Koes paa Kre=dit, Ved 3d=sted han

han hen = ted sin Middagsmad frit, Dg Madver han fit ved Mid=sun = de. Nu

gaaer han mod Best Dg vil væ=re Gæst 3 Fre=de=riks=stad om han kun = de.

2.

3.

Hr. Selgesen vaager for Frederiks By
 3 tidlige Morgenstunde:
 Da reiser af Laagen sig Tydskernes Gny,
 Dg Bomberne hvisle og pladske fra Sky,
 Men roligt han vandrer sin Kunde:
 „Nu, Børn! paa jer Plads,
 At Fjenden tilpas
 Den Davre kan faae vi ham unde!“

Hr. Willisen kommer med Spil og med Sang;
 Han vilde, som sagt, til Gilde.
 For ikke at gjøre sig Veien for lang,
 Paa Diger og Dæmninger lystigt han sprang,
 Dg heller ei kom han for silde;
 Thi Tyderne bød
 Paa Bankeljød,
 Som Tydskerne fandt smagte ilde.

4.

Hr. Willisen skjændte og trued og svor,
 Men Tyden ei veg en Tomme;
 Da mindedes Willisen Wallensteins Ord:
 „Dg hængte den Stad mellem Himmel og
 Jord,
 Den i mine Hænder skal komme!“
 Men han og hans Hær
 Var dog lige nær,
 Da hele sex Døgn vare omme.

5.

Hr. Helgesen stander bag Digernes Rand
 Alt hos sine haarde Svende;
 Til Bæg har de Klæg, og til Gulv har de
 Vand,
 Dg bag dem staaer Byen i knyttrende Brand
 Dg huser kun Nød og Glende;
 Men de holde ud
 I Luer og Slud
 Dg tænke: det faaer vel en Ende.

6.

Hr. Helgesen stander bag Digernes By
 I sildige Aftenstunde,
 Da Luen oplyste den mørknende Sky,
 Dg Tydskerne stormed og stormed paany,
 Men Døden for Skandserne funde;
 Da Mand imod Mand
 Fem Timer holdt Stand
 Til Tydskerne meer ikke funde.

7.

Hr. Willisen synes det kan være nok,
 Dg skynder sig hjem at drage.
 Bag efter ham følger hans hullede Flok,
 Den Ene tilvogns og den Anden ved
 Stof,
 De Dvrige lod han tilbage;
 Men prale han maa:
 „Den Stad lod jeg staae,
 For det var ei værd den at tage!“

8.

Hr. Helgesen sidder i Frederiks By,
 Blandt Stumperne, som er tilbage;
 Men vide om Landene flyver hans Ry:
 Hvor tidt vi end lærte de Tydske at flye,
 Hr. Helgesens Daad har ei Mage:
 Den skal ikke døe
 Paa Dannemarks D,
 Men leve i Sang og i Sage!

E. Ploug.

IV. Sange af blandet Indhold.

N°. 69. Sangen.

Con moto.

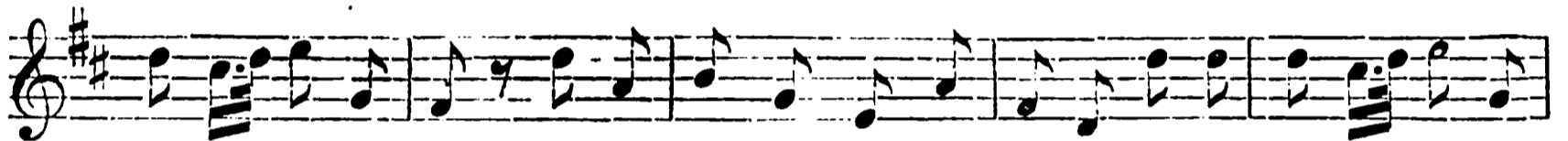
H. D. C. Zinck.

1. Bli = de Sang mi = skun = de = lig, Mægtigt klin = ge di - ne Lo = ner!
 Al = le Hjer = ter hyl = de dig D = ver al = le For = dens So = ner.

Lyd! og i = del Tryl = le = ri = er Lof = tes frem af Dal og Fjeld; Lyd! og

Kummer vorder Held! Lyd! og al vor Baande ti = er, Lyd! og Kummer vorder

Held; Lyd! og al vor Baande ti = er! Lyd! og al vor Baande ti = er!

2.

Trindt om lave Hyttes Tag
 Du ved Plov og Lee henrykker,
 Sødt i Philomeles Slag
 Du Naturens Fryd udtrykker.
 Mellem Skovens Løv du hæver,
 Ratten er ei skummel meer,
 :: Frygten viger, Haabet leer,
 :: Op til Gud vor Aand du hæver. :: ::

3.

Tou da, Sang, mod Bemods Harm,
 Du vor Glædes Udbrud være!
 Aand din Himmel i vor Barm,
 Mens vi Livets Kjæder bære!
 Og naar Gud os Held bereder
 Efter Møiens korte Stund,
 :: Væk os blidt af Dødens Blund!
 :: Væk os op til Saligheder! :: ::

P. H. Haste.

N°. 70. Tilfredshed.

Vivace.

Joh. H. C. Hoffmann.

1. Hvad spørger jeg om Gods og Guld, Naar jeg er vel = til = freds? Lad

An = dre ha = ve La = den fuld, Jeg nøi = es med min Kreds, Og

syn = ger glad ved Le = ens Klang Min Mor = gen = og min Af = ten = sang.

2.

Saa mangen En har Guld og Gods
Og Snefe Ketter Mad;
Men Kjedsomheden sidder hos,
Og han er sjelden glad,
Hvo Meget har, han Meer attraaer,
Og Duffet aldrig stille staaer.

3.

Dog skjæmter Du, o milde Gud!
Os Glæder uden Tal;
Nu grønnes Skoven ved Dit Bud,
Nu blomstrer Mark og Dal;
Hver Morgen synger Lærken fro,
Og Rattergal ved Aftens Ro.

4.

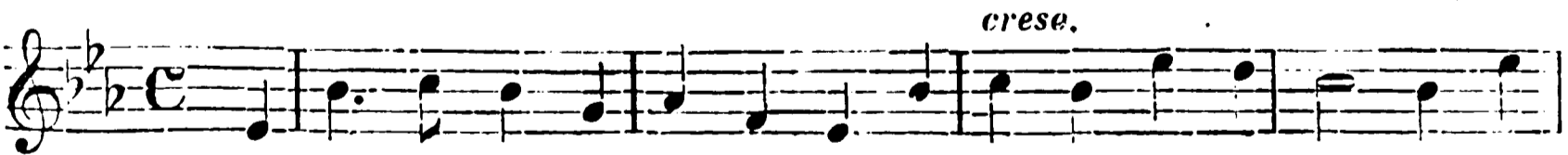
Og jeg er glad, tilfreds og rig,
Bed frit og freidigt Mod;
Thi Verdens Fader elsker mig,
Naar jeg er from og god.
Hans Almagts Haand min Hytte naaer,
Og Haabet smiler, hvor jeg gaaer.

Falsen.

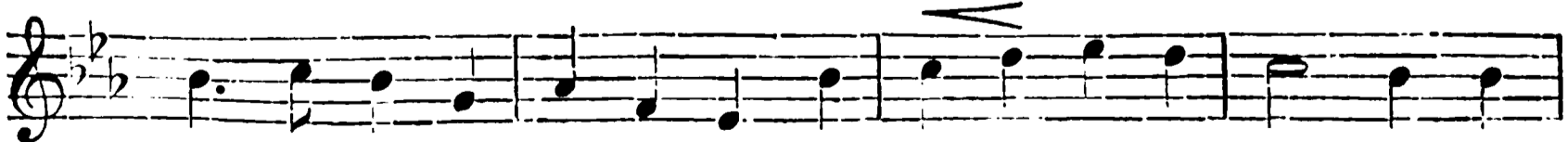
N°. 71. Godgjorehed.

Andante con moto.

J. A. P. Schulz.

1. I Da = lens Skjød en Hyt = te laa Ved Bredden af en Ril = de, Dens

Væg var Leer, dens Tag var Straa, Dens Hegn var Ro = ser vil = de: Dens

Ei = ers Lod var Fat = tig = dom, Dog var han glad, thi han var from.

2.

En Foraarsaften Hyrden sad
 Ved Hytten med sin Kvinde.
 „Nu Kone!“ sagde han saa glad,
 „Nu veed jeg Raad at finde;
 Og vi kan lindre Brødres Nød,
 Endstjøndt Gud gav os sparsomt Brød.

3.

See hist den Bei i øde Sand
 Og trindtom nogen Hede,
 Der maa den trætte Vandringmand
 Om Ly forgjæves lede.
 Om vi kun plante der hvert Aar
 Et gavnligt Træ hver Høst og Vaar?”

4.

Knap græyer den næste Morgenstund,
 De fro til Arbeid ile.
 Nu staaer en sval og løvrig Lund
 Til trætte Bandrers Hvile,
 Der lagde man og deres Been,
 Men der er ingen Mindesteen.

Th. Thaarup.

N° 72. Guds Fred.

Andantino.

A. P. Berggreen.

1. Lyf = sa = lig, lyf = sa = lig hver Sjæl, som har Fred! dog In = gen kjen = der

Da = gen, før So = len gaaer ned.

2.

Godmorgen! Godmorgen! sang Fuglen paa Kvist;
 Tidt saae den Aftensoen bag Fængslets Rist.

3.

Tidt dusted, tidt nikked Smaablomsten ved Gry;
 Før Aften laae den knust under Haglveirets Sky.

4.

Tidt leged Smaabarnet i Morgensol rød;
 Ved Kvæld det laae paa Leiet saa stille og død,

5.

Paa Jorden ei lever saa saa salig en Sjæl,
 Jo Lykken kan omkiftes fra Morgen til Kvæld.

6.

Lyksalig dog Sjælen, som kjender Guds Fred,
 Skjøndt Jagen kjender Dagen, før Solen gaaer ned!

7.

Godmorgen! vi sjunge med Fuglen heelt fro,
 Skal selv i mørke Fængsel til Natten vi boe.

8.

Guds Børn kan sig glæde som Blomster ved Gry,
 Skal selv de ligge knust under Aftenens Sky.

9.

Som Barn kan jeg frydes i Morgensol rød
 Om ogsaa jeg før Aften er stille og død.

10.

Gudsfred og Godaften! vi sjunge ved Kvæld:
 Vorherre selv bevarer hver flygtende Sjæl.

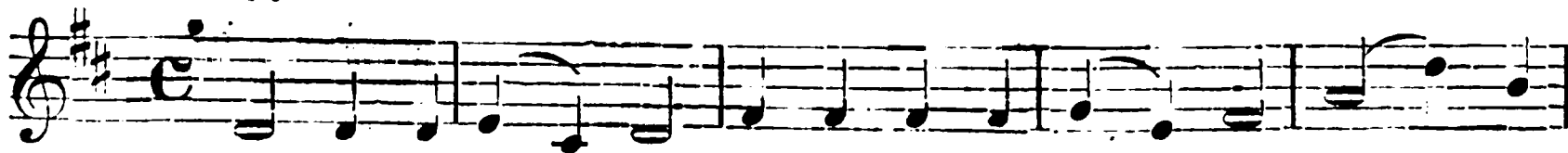
11.

Lyksalig, lyksalig hver Sjæl, som har Fred!
 Guds Fred er Sjælesolen, som aldrig gaaer ned.

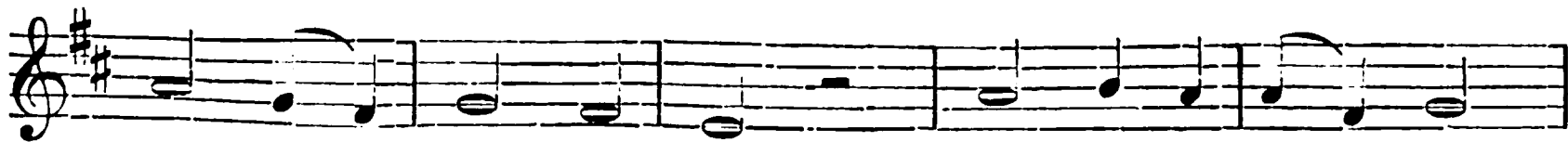
B. S. Ingemann.

N° 73. Pilgrimsfang.

Andante.

1. Dei = lig er Jor = den, Prægtig er Guds Him = mel, Skjøn er

Sjæ = lens Pil = grims = gang! Gjen = nem de fav = re

Ri = ger paa Jor = den Gaae vi til Pa = ra = diis med Sang!

2.

Tider skal komme
Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang;
Aldrig forstummer
Toner fra Himlen
I Sjælens glade Pilgrimsang.

3.

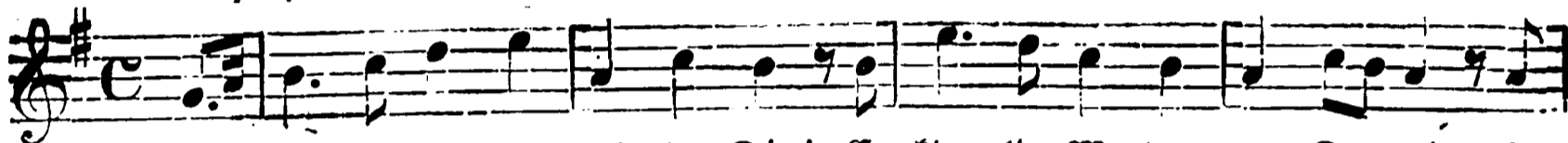
Englene sang den
Først for Markens Hyrder,
Skjøndt fra Sjæl til Sjæl det lød:
Fred over Jorden,
Menneske fryd Dig,
Dø er en evig Frelser fød!

B. S. Ingemann.

N° 74. Børns Tak for gode Forældre.

Andante.

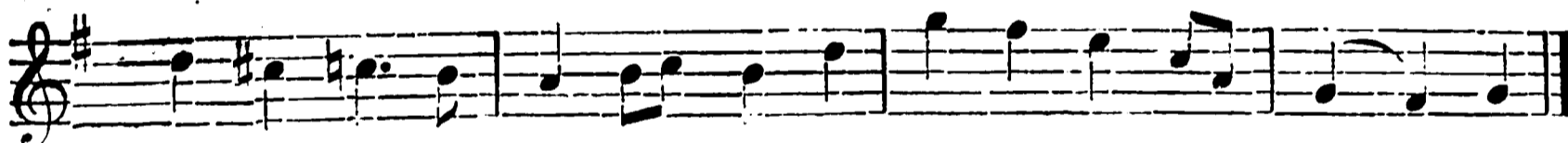
N. W. Gade.

semp. piano

1. D go - de Gud jeg tak = fer Dig! En kær = lig Mo = der gav Du mig, En

god, en tro = fast Ka = der. Jeg kjen = der ik = ke Vi = vets Bei; Men

de = res Raad og Lær = dom ei Paa Bei = en mig for = la = der.

2.

D Gud, lad mig betænke ret,
Hvad fra mit første Aandedræt
Jeg deres Omhu skylder.
Da røres jeg saa inderlig
Dg Kjærlighed til dem og Dig
Min hele Sjæl opfylder.

3.

Løn Du dem selv med Miskundhed,
Dg Din Belsignelse udbred
Til hvad de foretage;
Dg lad dem finde Trøst hos Dig.
Naar Alderdommen nærmer sig
Med skrøbelige Dage.

4.

Med Dig lad Glæde, Haab og Ro
I deres Hjerter altid boe,
Du stedse hos dem være;
Dg naar fra mig Du kalder dem
Til gode Sjæles rette Hjem,
Løn dem med evig Ære!

B. Chr. Hjort.

N°. 75. Alferne ved Kilden.

Allegretto grazioso.

C. C. F. Wense.

Enfalte.

1. Risler, al = le Bølger smaa, Demant=fla=re, per = le=graa! Si = der af den

for = te Jord, Som et gennem=figtigt Flor. Som et gennemfigtigt Slør, Strømmer

af det bre = de Rør! Reg=ner gennem Blomster=hæt = ken I det re = ne

Marmor=bækken! Pladsfer med me = lo = dikk Fald, Som et fly = den = de Kry =

stal! Bob=le, bob = le, Kil=den gaaer! Bob=le, bob = le, Lær=ken slaaer.

2.

Lille Draabe, træng dig kun
Demantklar og perlerund,
Gjennem Høiens hvide Sand
Hen til Kildens Blomsterrand.
Intet mørkne skal din Pragt,
Skovens Alfer holde Vagt.
Ingen Kviste, ingen Blade
Lør sig i dit Bækken bade,
Intet Mos og ingen Myg;
Lille Bølge, flyd kun tryg!
:: Boble, boble, Kilden gaaer,
Boble, boble Lærken slaaer. ::

Dhenschläger.

N° 76. Seiladsen.

Moderato.

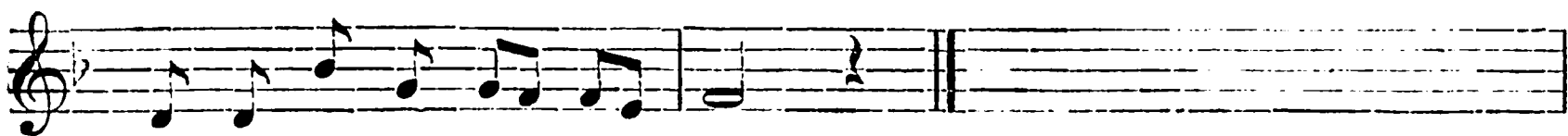
Danst Folkemelodi.

1. Dg det var den un = ge Hr. Pe = der selv, Saa fro han ganger sig til Stranden

ned; Der la = der han byg = ge saa fo = ste = lig et Skib, Det

bed = ste no = gen Tid var seet.

2.

∴ Dg Skibet det var udaf Baldnødtræ,
Dg alle Master vare ligesaa; ∴
Dg Bimplerne var af det dyre, røde Guld,
Dg Silkefeil der hang ved Raa.

4.

∴ Det var baade Skipper og Styresmand
De spillede Guldtærning over Bord; ∴
Men det var den usselig liden Koffedreng,
De satte til at styre Roer.

3.

∴ Saa letted de Anker og hidsed Seil
For Binden den var baade stærk og god; ∴
Dg Skibet det skar gennem Bølgerne
de blaae,
Saa Skummet efter dennem stod.

5.

∴ Dg Solen den skinned, og Bølgen sang,
Det var forvist saa lystelig en Færd; ∴
De spillede Guldtærning og drukke røden
Biiin,
Til Snekken landed paa et Skjær.

6.

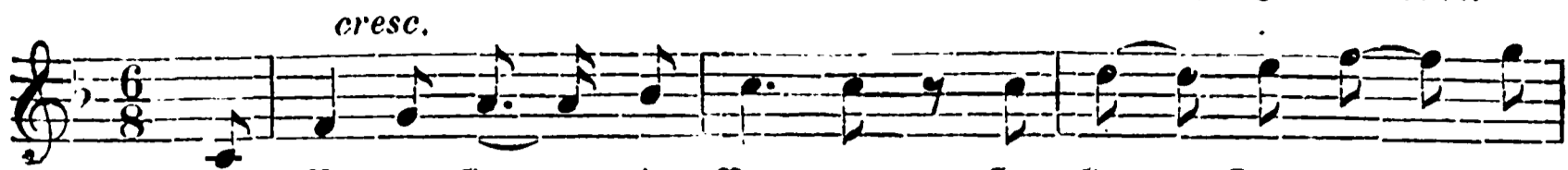
∴ Hr. Peder og alle hans gode Mænd,
De sank til Havsens dybe, salte Grund; ∴
Stor Skade det var for det kostelige Skib,
Det ligger nu paa Havsens Bund.

Danst Folkesang.

N° 77. Svend Bonved.

Andantino.

Danst Folkemelodi.

1. Svend Bonved sid = der i Bu = re, Han slaaer Guld = har = pen

pru = de, Han slaaer Guldharpn under Skind, Hans Mo = der kom der

gan = gen = des ind. — See Dig ud, Svend Bon = ved!

2.

3.

Ind kom hans Moder kjære,

Svend Bonved binder ved Side

Hun maatte vel Dronning være:

Sit Sværd med Kæmper at stride.

„Svend Bonved! Du skal ride ud

„Naar maa jeg lade blande Biin?

Dg gaae med andre Kæmper i Strid!”

Naar maa jeg vente Hjemfarten Din?”

See Dig ud, Svend Bonved!

See Dig ud, Svend Bonved!

4.

„Naar Steen paa Vandene flyde,

Dg Ravnene vorde hvide,

Da kan Svend Bonved ventes hjem —

Han kommer aldrig tilbage igjen.”

See Dig ud, Svend Bonved!

Danst Folkesang.

N° 78. Kongen i Leire.

Andante.

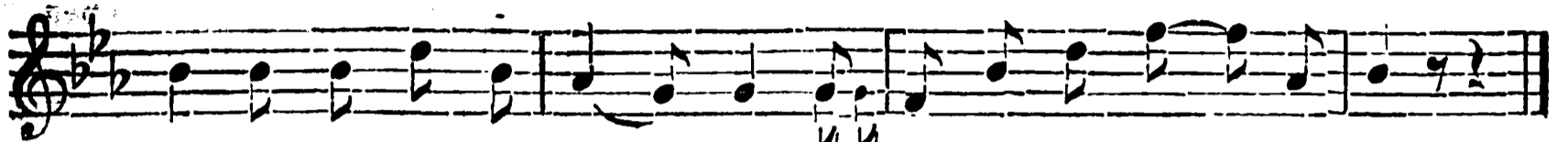
1. Der boe = de en Kon = ge i. Lei = re, Heel tro - fast til sin

Grav; Hans Fæ = ste = m, hlin fei = re, Ham i Dø = den et Guldhorn

gav. Det el = sted han saa saa = re Ved hvert et Gje = ste bud Hans

Di = ne svømmed i Taa = re, Saa of = te han tom = te det ud,

2.

Dg da sig nærmed hans Ende,
 Uddeelte han Stad og Land
 Til hver sin Ven og sin Frænde,
 Kun Guldhornet gjemte han.
 Ved Enden af Høstens Dage,
 Sad han ved Egebord
 Med sine Kæmper saa fage
 I Leire ved Issefjord.

3.

Der sad den gamle Brave
 Draf Livets sidste Njød,
 Og fasted den hellige Gave
 I Issefjords Skjød.
 Igjennem dunkle Taage
 Han blank det synke seer,
 Da segned hans Dienlaage
 Han draf aldrig en Draabe meer.

Ohlenschläger.

N° 79. Det danske Sprog i Slesvig.

Allegro moderato.

Gammel Dands.

1. Læn = ge nok har jeg Von = de = pi = ge væ = ret, Sid = det paa
 Læn = ge nok har hun, tyd = ste Frø = ten, blæ = ret Sig i mit

Tærstel og spun = det paa min Teen, } Nu vil jeg glad Sid = de, hvor jeg
 Sæ = de, og jeg gna = vet Been. }

sad, Fremmest vil jeg gaae i de Dand = sen = des Rad.

2.

Mindes jeg kan, i de hedenfarne Dage
 Silke jeg sled i min Moders Rosengaard;
 Rundt om mig sværmed Ridderbende strage,
 Jeg gif med Guld og Perler i mit Haar.
 Dronning jeg var,
 Krone jeg bar,
 Statelig i Dandsen med Konning Baldemar.

3.

Alt, men da maatte jeg onde Dage friste;
 Sorte Grev Henrik min Husbond fangen tog,
 Ind over gjennembrudt Gjerde sig mon liste
 Vendiske Bander, og stedse frem de drog.
 Bort man mig smed —
 I Trælstuen ned:
 Tydske Frøken dandsed i Dannerkvindens Sted.

4.

Ikke til Hove stedes meer jeg torde,
 Neppe hos Bonden man mig undte Ro;
 Haardhed jeg led, og vaanded mig jeg gjorde,
 Naar man mig stødte og traadte mig med Sko.
 Bonden min Ben
 Blev dog igjen,
 Græd med mig i Stilhed mangan Aften hen.

5.

Dagene skifte nu — Gud skee Lov de skifte!
 Altter i Høielofts-Sale tør jeg staae.
 Slag vel end vanke af tydske Frøkens Bifte,
 Stolt hun end stritter, vil ei afveien gaae.
 Dog trods al Strit,
 Siger jeg frit:
 Tydske Frøken dandses af Dandsen om lidt!

Længe nok har jeg Bondepige været,
 Siddet paa Lærskel og spundet paa min Teen,
 Længe nok har hun, tydske Frøken blæret
 Sig paa mit Høisæde, og jeg gnavet Been.

Nu vil jeg glad
 Sidde hvor jeg sad,
 Fremmest vil jeg gaae i de Dandsendes Rad.

R. Karstensen.

N°. 80. Grundlovsvise.

Mel. Paa Sjølunds fagre Sletter.

1.

„Med Lov skal Land man bygge“
 — Det saae Kong Frederik —
 Hvis Freden skal faae Lykke,
 Og Frihed skal faae Skik;
 Og fra sit høie Sæde
 Til Folket steg han ned;
 Saa hjulpes de med Glæde,
 Og Loven tog de ved.

2.

Den Lov er jævn og billig
 Og taalig end dertil,
 Og dansk den er, saa villig
 Hver Dansk den følge vil;
 En Fremmed ikke skrev den
 Med Staalet, — os til Spot;
 Nei som et Bennebrev, den
 Gik mellem Folk og Drot.

3.

Saa lægge Gud sin Naade
 Alt til den samme Lov,
 At den maa længe raade
 I Danmarks Bøgestov!
 At den maa sammenbinde,
 Meer tæt end Belt og Sund,
 Hvad der har samme Minde
 Og samme Hjertegrund!

Fr. Barfod.

